Conrad Shepherd

Pro OMASO není záchrany

Přeložil Jan Rada

Na Zemi se psal říjen roku 2435. Uplynulo tedy 47 let od. doby, kdy se hypnokrystal překvapivě objevil v Quinto-Centru a hrozilo nebezpečí, že převezme ústředí USO. Tento úder z vesmíru byl poměrně snadno odvrácen a jen málo lidí se vůbec dozvědělo, že taková hrozba existovala. Nyní však měli agenti krystalu k dispozici mocenské prostředky OLD MANA, obrovského robotizovaného výtvoru s výzbrojí odpovídající výzbroji tisíců nejmodernějších pozemských válečných lodí.

Zdálo se, že ničivý útok je na spadnutí a Solární loďstvo nemělo dost sil, aby mohlo hájit všechny světy, obydlené Pozemšťany. Prokázalo se to ve chvíli kdy se OLD MAN objevil v soustavě Jellicos a dopravil tam hypnokrystaly, které si podrobily Pozemšťany na planetě Nová Luna.

Další nebezpečí vyvstalo, když se válečná loď OMASO, pověřená důležitými strážními funkcemi, najednou odmlčela...

1.

Začalo to 20. října 2435, kdy byl podplukovník Pen Tunither drsně vyrušen ze spánku zvoněním budíku. Zvonění ještě nedoznělo a první důstojník už seděl na lůžku a otráveně zíral na ručičky hodin. Bylo právě šest třicet palubního času. Za půl hodiny musel nastoupit službu. Zvedl se a nahý šel do sprchy. Horká voda mu rozproudila krev.

Proud horkého vzduchu ho osušil. Při čištění zubů mu kartáček opět vypověděl službu. To mu na náladě nepřidalo. Už celé tři týdny měl mizernou náladu a pořád se to zhoršovalo. Přesněji řečeno, zhoršovalo se od okamžiku, kdy OMASO zaměřila na vnějším okraji jižní galaxie podivnou kosmickou loď. Měla hruškovitý tvar, tvar se kterým se ještě Pozemšťané nesetkali.

Velitel OMASO plukovník Clark Dentcher nechal loď okamžitě zničit těžkými transformačními děly, postupoval při tom v souladu s rozkazem o katastrofách. Avšak dříve než se loď proměnila ve žhnoucí peklo, opustil ji obrovský zelený krystal o průměru asi čtyři sta metrů. Mířil k vnějšímu okraji jižní galaxie rychlostí pouhé jedné desetiny rychlosti světla. OMASO ho následovala. Držela se v bezpečné vzdálenosti deseti tisíc kilometrů.

Po jedenadvaceti dnech se nic nezměnilo. Byly to tři týdny nudy k uzoufání...

Pen Tunither se rozhodl, že už konečně pořádně setře lodního hospodáře. Není možné aby na nejnovější lodi třídy MULTI o průměru osmi set metrů s posádkou čtrnácti set mužů pořád něco nefungovalo a nešlo se dovolat nápravy; i když šlo jen o elektrický kartáček na zuby. Tentokrát hospodáři žádné výmluvy nepomohou. Další tři minuty věnoval podsaditý čtyřicátník promýšlení svého zdrcujícího proslovu k nešťastníkovi, který zodpovídal za děla i zubní kartáčky na lodi. Šedé oči mu hořely a světlé vlasy se ježily spravedlivým hněvem. Lodní legenda ovšem pravila, že když se opravdu rozvzteklí, šlehají mu z konečků vlasů jiskry.

Podplukovník si nebral servítky a řval často a s chutí, nic to však neměnilo na tom, že to byl výborný profesionál na kterého se mohl bezvýhradně spolehnout každý kapitán, ale i každý člen posádky. Byl to první důstojník, který všechno viděl, všechno slyšel a každou obtíž zvládl - aspoň doposud...

O pět minut později Tunither opustil svou kabinu á vstoupil do chodby, která tvořila kruh kolem celého obytného sektoru. Bylo tu ticho a přítmí. Také lodní jídelna byla

poloprázdná. Podplukovník se rychle nasnídal, nedbale odpověděl na pozdravy několika techniků, kteří také nastupovali službu v sedm hodin, a vydal se na můstek.

* * *

Na kapitánově místě seděl major Phil Hagenty, druhý důstojník.

„Kde je kapitán?" zeptal se Tunither, když ho major pozdravil, a přejížděl kupolovitý můstek zkoumavým pohledem. Na můstku bylo obsazeno jen několik míst. Technici pozorně sledovali obrazovky a kontrolní přístroje, u nejdůležitějších seděli poručíci. Všude panoval klid rušený pouze bzučením přístrojů, zvuky, které patřily k lodi tak, že kdyby utichly, způsobilo by to paniku.

„Kapitán?" opakoval major. „Snídá ve své kabině. Má dojem, že mi tak unikne."

„Proč to?" podivil se překvapený Tunither.

„Obává se mého jazyka," odpověděl vysoký, snědý major s podmračeným pohledem tmavých očí. „Ví dobře, že bych mu mohl říci něco, co nijak nezapadá do jeho koncepce."

Z majorova jazyka měl strach kdekdo. Hagenty byl prudký a nikoho nešetřil, byl z rodu kapitánů pirátských lodí dávno minulých staletí. Tunither však dobře věděl, co se skrývá pod touto maskou: byla to majorova netrpělivost a činorodost.

„Doufám, že si při těch kousavých řečech ten jazyk jednou neukousnete, Phile," řekl vážně Pen Tunither.

„To sotva, Pene," odpověděl druhý důstojník; když je nikdo neposlouchal, vždycky se oslovovali křestními jmény.

„Jen aby," povzdechl si podplukovník.

„Co se tu kuje?" zeptal se hluboký hlas, který nemohl patřit nikomu jinému než majorovi Salmonu Perutonovi, hlavnímu lodnímu technikovi, šedovlasému obrovi, který by potřeboval dost shodit.

„Hle, náš milý Peruton!" zvolal Hagenty. „Pěkné jitro, majore."

„Jitro," zavrčel tělnatý obr, který vždy šetřil slovy. Vypadalo to, že je věčně naštvaný, v podstatě to však byl velice jemný člověk a prvotřídní odborník k tomu. Tunither jednou viděl majora mezi dětmi a od té doby věděl, že jeho zarputilý vzhled je pouhou přetvářkou.

„Nechal jste si k snídani servírovat potíže, majore?" zeptal se soucitně Hagenty při pohledu na zamračený majorův obličej. „Nebo vám těch vašich deset vajíček udělali moc naměkko?"

Byl to krutý výsměch, protože Peruton ještě nikdy nedostal na lodi vajíčka naměkko, ač po nich nevýslovně toužil. Na okamžik labužníkův obličej vyjádřil snivý smutek, ale vzápětí zrudl spravedlivým hněvem. Tunither chvíli poslouchal zlostnou tirádu hlavního technika, ale dlouho to nevydržel a přerušil ho velitelským gestem.

„Myslím, že skutečně máte potíže, majore," obrátil se první důstojník na Perutona.

„Pravda," zavrčel major. „Mí lidé jsou stále podrážděnější a já už nevím, čím bych je zaměstnal."

„Tak je prostě nechte pracovat," navrhl přátelsky Hagenty.

„Mlčte už, Phile," okřikl ho Tunither a opět se otočil k hlavnímu technikovi. „Jak je to s pracemi? Slyšel jste o pracovní terapii?"

„Už žádnou práci nemáme," sklíčeně konstatoval Peruton.

Tunither se na něj nevěřícně podíval a vyhrkl: „Tak ať popadnou hadry a pořádně vyčistí každý stroj, potrubí, vždyť jich jsou tady kilometry..."

Technik major Peruton těžce klesl do jednoho volného křesla. „To jsme dokončili před čtyřmi dny. I podlahy se lesknou jako nikdy a stroje vypadají jako nové," řekl temně.

„To byl jen takový návrh," zamumlal Pen a pokrčil rameny. „Jinak mě už nic nenapadá."

„Proklatě! Kdy už skončí tohle hlídání?" vykřikl náhle Peruton. „Je to směšné, využívat nejnovější válečnou loď třídy MULTI jako hlídkový křižník. Jen si pomyslete, co tahle legrace stojí. Mně z toho vstávají hrůzou vlasy na hlavě. Loď s posádkou čtrnácti set lidí a 20 šedesátimetrovými čluny na palubě opustí na celé týdny svůj operační prostor. Proč?"

Rozčílený Peruton zmlkl. Na zrudlém obličeji se mu perlil pot. Byl to jeden z jeho nejdelších projevů za posledních pár let.

„Situace se už opravdu stává kritickou," přidal se Hagenty. „Lidé reptají, jsou naštvaní, stále častěji dochází k rozmíškám a hádkám, a to všechno jen z dlouhé chvíle."

„To všechno vím, pánové," řekl Tunither a čelo mu přeťala hluboká vráska. „Ale řekněte sami, co proti tomu mohu dělat? Iniciovat změnu může pouze kapitán. Ten velí, vydává rozkazy a také jen on je může zrušit. Mně se ta nečinnost také nelíbí a říkám to, ale k čemu je to dobré? Clark Dentcher se na mě posměšně podívá a připomene mi, že existuje povinnost plnit rozkazy."

„Máte pravdu, Pene," souhlasil Peruton. „Nezbývá nám než čekat. Rhodanův rozkaz zní: sledovat krystal a střežit ho a náš kapitán ho bude důsledně plnit."

Na chvíli se rozhostilo mlčení. Všem třem se hlavou honily buřičské myšlenky, ale nikdo je nechtěl vyslovit. Až Hagenty to nevydržel a prohlásil: „Vem to čert! Jdu za kapitánem a navrhnu mu, že si vezmu space jet a pár dobrovolníků a prozkoumám tu tajemnou věc zblízka"

„Mnoho štěstí!" popřál mu Pen. „Ale jak znám kapitána, vyhodí vás, Phile."

„S tím počítám," řekl zarputile Hagenty. „Mám však už dost toho čekání. Nanejvýš řekne ne, nic horšího mi udělat nemůže."

„A to také řekne a pěkně důrazně," zavěštil si Peruton.

„Žijte blaze, přátelé, Odysseus se odebírá do Kyklopovy jeskyně," prohlásil temně Phil Hagenty a rázně vykročil.

„Jen bych rád věděl, kde náš Odysseus vezme skopce, kteří mu pomohou z jeskyně uniknout," zamumlal šedovlasý obr.

„Jen klid," Tunither na to. „Phila hned tak něco neporazí. Co takhle navštívit Abnerův zrcadlový kabinet?"

Tak se říkalo ústředně zaměřovačů, která sousedila s velitelským můstkem. Velitelem tam byl major David Abner. Jedenadvacet dní standardního času tam stále pozorovali nazelenale světélkující objekt. Oba důstojníci vstoupili do Abnerova království v sedm hodin osmadvacet minut palubního času ...

* * *

„Ne!"

To „ne" už vlastně nepřipouštělo žádné další otázky, přesto to Hagenty zkusil znovu.

„Pane!" začal, ale Dentcherovo velitelské gesto ho umlčelo.

„Vše, co jste uvedl, se může stát, pane Hagenty, přesto musím trvat na svém odmítavém stanovisku," rezolutně prohlásil kapitán. „Nemůžete po mně žádat, abych nesplnil rozkaz."

„Žádám vás, pane, pouze o povolení letět se čtyřmi techniky k tomu obrovskému krystalu a blíže ho prozkoumat," vytrvale naléhal Hagenty. „To není proti rozkazu."

Plukovník Clark Dentcher mlčel, ale tvářil se odmítavě. Úzké rty měl pevně sevřené. Třiapadesátiletý plukovník byl vysoký, štíhlý muž s kaštanovými, hladce sčesanými vlasy, které si nervózně uhlazoval drobnou, nervní rukou. Jeho velký zahnutý nos navozoval představu, že každou nepříjemnost musí vycítit už na dálku. Jinak si ovšem rád hrál na posměváčka.

Nyní vstal a s rukama založenýma za zády začal přecházet po kabině. Hagenty ho

sledoval a zmocňoval se ho pocit beznaděje. Trpce přemýšlel o tom, jak krásné je mít pravomoc a jaká je škoda, že ji nemá on, ale ten umíněný muž před ním, který se právě zastavil před obrazovkou. Obraz sem přicházel přímo ze zaměřovači centrály. Na obrazovce zářila prapříčina všech neshod, oslnivý, obrovský, tajemný krystal.

OMASO se blížila k jižní hranici galaxie. Nejbližší hvězda byla vzdálena 1,3 světelného roku. Celou vrchní část obrazovky zabírala Mléčná dráha jevící se jako lesklá čepel obrovského meče. Válečná loď se však pohybovala v mezigalaktickém prostoru.

„Pane!" připomněl se opět Hagenty. „Kdybyste znal náladu posádky, určitě byste netrval na svém ne."

„Poslouchejte mě, vy dotěrný chlape!" vybuchl kapitán, ale v koutku úst mu cukalo. „Je to od vás drzost předpokládat, že nevím, co se na palubě děje. Vím všechno - také to, že vy jste v čele skupiny lidí, která se nemůže dočkat toho, až zblízka prozkoumáme krystal."

„No a?" zeptal se s nadějí major.

„Ne," řekl plukovník s opět nehybným obličejem. „Rozkaz je rozkaz."

Dentcher dovedl mistrně skrývat své pocity. Navenek vystupoval jako chladný, neoblomný velitel, ve skutečnosti však byl stejně netrpělivý jako ostatní a snad více než kdo jiný toužil po možnosti něco konečně udělat. Nedával to však najevo. Nikdo si nedovedl představit, jak rád by majorově žádosti vyhověl!

Sám si však stanovil lhůtu, do kdy nepovolí. A ta měla uplynout až za čtyřiadvacet hodin. Pokud se situace nezmění, ujme se sám iniciativy.

„Je to vaše poslední slovo, pane?" zeptal se Hagenty se stěží potlačovaným vztekem.

„Ano," ujistil ho krátce Dentcher a právě v tom okamžiku zabzučel interkom. Na malé obrazovce se objevil Abnerův obličej a druhý důstojník z jeho výrazu vyčetl, že se něco stalo. Abner byl viditelně zaskočený a vyděšený jako kdyby nechtěl uvěřit tomu, co viděl či slyšel.

„Pane!" řekl stísněně velitel zaměřovačů.

„Co se stalo, pane Abnere?" zeptal se plukovník a jeho výrazný nos mířil na obrazovku interkomu.

„Před minutou jsme zachytili zprávu na hyperpřijímači. Přesně v sedm třicet. Kódovaná zpráva od Perryho Rhodana osobně," hlásil Abner.

„Dobře, dál," pobídl ho plukovník, ale nezdálo se, že by byl překvapený, tím méně vyděšený.

„Já... já...," zmateně koktal Abner.

„Pane Abnere!" řekl plukovník a ironicky pokýval hlavou. „Odkdy koktáte? Co nám sděluje Velký administrátor? Tak mluvte, člověče!"

„Nechám vám zprávu doručit, pane," bylo vše, na co se Abner zmohl. Obrazovka zhasla. Tentokrát ani plukovník nedokázal skrýt své ohromení. Ve tváři mu začalo cukat a major poznal, že brzy dojde k obávanému plukovníkovu výbuchu vzteku.

Hagenty právě uvažoval, zda se nemá raději vytratit, když někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte!" vykřikl plukovník.

Dveře se otevřely a dovnitř rychle vešel nějaký mladý muž. Hagenty odhadl jeho výšku minimálně na metr devadesát a věk maximálně na třiadvacet. Podle označení na uniformě obsluhoval hyperstanici. Přilbu nesl předpisově pod levou paží takže oba důstojníci mohli obdivovat jeho černé kudrnaté vlasy.

„Seržant Gilbert Hestinger, pane!" zařval mladík a z nejasného důvodu předvedl oslnivě bílé zuby v širokém úsměvu.

„Dejte to sem!" vyzval ho plukovník.

„Jak... Promiňte, pane," řekl seržant a podal kapitánovi vytištěnou zprávu.

Dentcher zprávu přelétl očima a řekl: „Děkuji vám, mladíku!"

„Prosím, pane," odpověděl seržant od spojařů.

„Neslýchané!" řekl plukovník s obočím hněvivě staženým, ale Hagenty postřehl v jeho

pohledu ironické záblesky a okamžitě přistoupil na tuto hru.

„Jeho neomalenost?" vyzvídal zvědavě.

„Jeho zuby," opravil ho Dentcher a obrátil se na seržanta. „To je protéza?"

„Ne, pane!" odpověděl mladík. „To jsou..."

„Ven!" zahřímal náhle plukovník a mladík zmizel málem rychlostí světla.

Hagenty se pobaveně usmál. „Brrr. Vzácný exemplář muže," podotkl a otřásl se.

„A tak hezký, škoda že to není ženská..." okomentoval to plukovník s letmým úsměvem, okamžitě však zvážněl a znovu si zprávu přečetl. „Poslechněte si, co nám Velký administrátor přikazuje. Máme krystal, který jsme objevili devětadvacátého září a od té doby sledujeme, zničit gigasalvami ze všech transformačních děl, co jich máme."

„Ne!" zvolal ohromeně major. „Z jakého důvodu vydal ten rozkaz?"

„To byste rád věděl, co?" nevesele se zasmál plukovník. „Ale Rhodan nemá ve zvyku zdůvodňovat své rozkazy, to ještě nevíte, majore?"

Hagenty s údivem postřehl v plukovníkových očích trpké zklamání. Kapitán vypadal rozzlobené a sklíčeně zároveň.

„Ale to je...," začal major a marně hledal nějaké slušnější slovo než to, které se mu dralo na jazyk.

„Správně," pomohl mu Dentcher. „Je to opravdu neslýchané. Tři týdny se plahočíme za tou věcí a můžeme se ukousat nudou, na lodi je málem vzpoura kvůli tomu, že zakazuji se k té věci přiblížit - a zčista jasna je tu rozkaz ji zničit. Jsme snad děti, kterými se dá po libosti manipulovat?"

Plukovník udeřil pěstí pravé ruky do dlaně levé. Zpráva se snesla na podlahu. Hagenty stěží skrýval svou radost. Teď věděl, jak pohnout kapitána k tomu, aby dal svolení k průzkumnému letu. Nečekaně dostal příležitost, která se už nebude opakovat. Plukovník Dentcher ponížený, ne-li odstavený! Tento rozkaz musel pociťovat jako trest a nikdo v jeho postavení nesnáší takové zásahy.

„Pane," začal opatrně Hagenty, který se chtěl dostat k jádru věci pomalu a obezřetně.

„O co jde, majore?" zeptal se Dentcher a jeho pohled se jakoby vrátil z nějakých dálek a pevně utkvěl na majorově tváři. „Opět vaše stará prosba? Moji odpověď znáte. Zní stále stejně: ne! Sám jste slyšel, že se Velký administrátor o krystal vůbec nezajímá."

Hagenty potřásl hlavou. „Vy nesdílíte názor, že právě proto, že krystal má být zničen by se měl důkladněji prozkoumat než k tomu dojde?" zeptal se.

„K čemu?" zeptal se unaveně plukovník. „Můžete mi uvést jediný rozumný důvod, proč bychom to měli dělat?"

„Je snad dobré vědět, že jsme nezničili něco, co by mohlo někdy v budoucnu představovat velkou hodnotu pro Solární impérium, pane."

„Tomu přece sám nevěříte, majore," odpověděl Dentcher, ale major postřehl, že vzbudil kapitánovu zvědavost.

„A co když ano?" odpověděl otázkou Hagenty.

„Ale, ale," zapochyboval velitel OMASO. „Nepřeháníte to?"

„Vůbec ne, pane. Jen si představte, že bychom objevili při průzkumném letu, že ten krystal je třeba oscilační krystal se vzácnými fyzikálními vlastnostmi podobnými těm, které má naše tolik žádané howalgonium!"

„To tak," zamumlal plukovník, ale bylo vidět, že je nalomený. „Je ale možné, že Velký administrátor skutečně neví, co vlastně máme zničit."

„A třeba nám bude jednou vděčný, že jsme objekt nejdříve prozkoumali," kvapně navázal major.

„Myslíte?"

„Určitě!" Ještě nikdy majorův hlas nezněl tak přesvědčivě. Hagenty se překonával.

Několik minut uplynulo v tíživém tichu. Plukovník mlčky přecházel sem a tam. V jeho

nitru bojovaly zvědavost a duch vzpoury s vojenskou poslušností. Nad skobovitým nosem se prohloubila kolmá vráska. Najednou se kapitán OMASO prudce otočil, zastavil se, složil ruce za zády, upřel na majora pronikavý pohled a prohlásil: „Majore Hagenty! Rozkazuji vám, abyste opustil OMASO ve space jetu v doprovodu čtyř vybraných techniků. Poletíte ke krystalu a obletíte jej v nejmenší bezpečné vzdálenosti. Zjistíte, co vlastně představuje a potom se okamžitě vrátíte zpět. Rozumíte?"

„Ano, pane," Phil Hagenty zasalutoval, předpisově se otočil na podpatku a vypochodoval z kabiny, ačkoliv by radostí skákal. Dokázal to!

2.

Bylo osm hodin čtyřiadvacet minut. Na můstku panoval obvyklý pracovní ruch. Podplukovník Pen Tunither odpoutal zrak od krystalu na své obrazovce a poněkud odsunul pohyblivé křeslo od řídicího pultu. Z nové pozice mohl přehlédnout celou přístrojovou stěnu. Jeho pozornost upoutaly dvě svislé řady malých obrazovek na nichž mohl sledovat dění v nejdůležitějších prostorách lodi. Potom uslyšel kapitánův hlas a otočil se.

Kapitán přicházel a zdravil na všechny strany.

„Dobré ráno, pane," řekl Tunither, když se vysoký, štíhlý plukovník zastavil před ním.

„Dobré ráno, pane Tunithere. Už jste informován o obsahu zprávy z dnešního rána?"

„Samozřejmě, pane. Co hodláte podniknout?"

„Co hodlám podniknout?" opakoval otázku plukovník a zkoumavě se zadíval na prvního důstojníka. „Hodlám splnit Rhodanův rozkaz. Máte snad jiný názor?"

Tunither neodpověděl. Zřejmě to byla jen řečnická otázka, která ani nevyžadovala odpověď.

„Ovšem dříve než bude krystal zničen, podnikne major Hagenty průzkumný let ke krystalu," dodal plukovník po krátké odmlce.

„To bych nedělal, pane!" zvolal podplukovník. První důstojník si mohl dovolit kritizovat rozhodnutí kapitána lodi, nesměl ho však svévolně pozměnit nebo neuposlechnout. „Je to snad v duchu administrátorových rozkazů?"

„Držte hubu, pane Tunithere," hrubě se na něj obořil Dentcher, ale okamžitě mu v očích ironicky zajiskřilo. „Samozřejmě přejímám plnou odpovědnost za tento krok. Můžete být tedy zcela klidný, pane Tunithere, ani vy, ani nikdo jiný z posádky nebude volán k odpovědnosti i kdyby se navzdory veškerým předpokladům něco zvrtlo."

„O to mi nejde, pane," začal se ospravedlňovat první důstojník, ale kapitán ho již neposlouchal. Posadil se před hlavní řídicí pult a zapnul interkom. Promluvil k celé posádce a jeho hlas zněl rozhodně a nesmlouvavě.

„Pozor! Všem! Major Hagenty, druhý lodní důstojník, opustí loď ve space jetu v doprovodu čtyř techniků. Cíl: ten obrovský krystal, který nám jde už tři týdny na nervy. Pan Hagenty krystal obletí a pomocí snímací techniky vyšle detailní obraz objektu na můstek. Okamžitě po návratu pána Hagentyho bude krystal zničen gigasalvou transformačních děl, to je Rhodanův rozkaz. Pozor! Pro každý případ se každý člen posádky oblékne do bojového skafandru. Přilby mohou zatím zůstat otevřené. OMASO bude uvedena do stavu bojové pohotovosti. Renbowe!"

„Ano, pane!" pronikavě zazněl hlas dvaadvacetiletého poručíka ve funkci náčelníka skladiště výzbroje.

„Každý muž dostane paprskomet a zvlášť silní k tomu ještě dezintegrátor, konec."

Pen Tunither seděl strnule ve svém křesle. Bojový oblek trochu svazoval, rozhodně však každému zajišťoval mnohem větší bezpečnost. Do obleku byl zabudován generátor ochranného štítu, létací agregát a deflektorový štít.

Jeden z Renbowových asistentů donesl prvnímu důstojníkovi těžký dezintegrátor,

který připomínal spíše malé dělo. Pen tuto zbraň už mnohokrát použil a dovedl s ní zručně zacházet.

Z interkomu se ozvaly nějaké zvuky, ale podplukovník musel hodně napínat uši aby porozuměl slovům.

„Kapitáne!" ozvalo se hlasitěji a Dentcher se nahnul nad malou obrazovku, která se rozsvítila.

„Ano?"

„Major Abner, pane, něco jsme objevili," hlásil náčelník zaměřovačů.

„Co?"

„Zdá se, že krystal zvýšil intenzitu záření, pane."

„Jste si tím jistý?"

Major na okamžik zaváhal. „Se stoprocentní jistotou to říci nemohu. Pozorovatelé se shodují, že intenzita se zvýšila, ale přístroje to nezaznamenávají."

„Máte pro to nějaké vysvětlení?" zeptal se viditelně znepokojený plukovník a major jen záporně zavrtěl hlavou.

„Takže detektory změnu intenzity záření nezaznamenaly?" ubezpečil se ještě jednou Dentcher.

„Přesně tak, pane. Pouze lidským očím připadá, že krystal září jasněji."

„Děkuji," řekl Dentcher a přerušil spojení. Ještě několik vteřin seděl se zavřenýma očima a přemýšlel. Potom se otočil, pronikavě se zadíval na Tunithera a zeptal se: „Vaše mínění?"

„Okamžitě zničit," bez váhání odpověděl první důstojník. „Rozhodně bych neriskoval ještě nějakou akci."

„Ne," odpověděl ostře plukovník. „Vy nic riskovat nebudete, riskuji já,"

Potom Dentcher opět zapnul interkom. „Velitel strojovně. Pozor! Okamžitě zvyšte kapacitu HD-štítu o třicet procent. Buďte připraveni k bleskovému provedení únikového manévru. Konec!"

Major Salmon Peruton potvrdil příjem rozkazu.

Tím to vše vlastně začalo.

* * *

Major Hagenty se vtěsnal na sedadlo před řídicím pultem space jetu, který ho obepínal jako podkova. Soustředil se a jeho prsty se rozběhly po tlačítkách s jistotou mnohaleté zkušenosti. Pětatřicetiletého majora se zmocnila lovecká vášeň, oči se mu leskly vzrušením.

Na řídicím pultu se rozsvítila kontrolní světla, ručičky ukazatelů se pohnuly, něco začalo tikat: space jet byl připravený ke startu.

Obrazovka telekomu se rozsvítila. Objevil se na ní muž v uniformě hangárové služby. „Jste připraven, pane?" ozvalo se z přístroje.

„Připraven!" potvrdil Phil Hagenty.

Přesně v devět hodin deset minut palubního času se pod silným prstencem, který obtáčel OMASO, otevřela vrata hangáru a energetické silové pole katapultovalo space jet do kosmického prostoru. Potom spustily motory.

Pekelný hřmot pracujících reaktorů nebyl v kokpitu space jetu slyšet. Kokpit se nacházel ve druhém podlaží space jetu, přesně v průsečíku jeho os.

Kosmická loď o průměru třiceti metrů dosahovala nadsvětelných rychlostí. Kalupův konvertor pro lety lineárním prostorem však nebyl zapnut, směšnou vzdálenost deseti tisíc kilometrů bylo možné překonat v několika minutách i s pomocí běžného impulsního pohonu.

Major Hagenty seděl uprostřed, napravo a nalevo seděli Allan Schmitt, Bili Havighurst, Ross Jenkins a Amos Reichert. Všichni byli vzrušení a na kolenou měli položené

své zbraně. Všichni čtyři byli mladí a měli hodnost seržanta. Stejně jako major měli na sobě nejmodernější bojové skafandry.

Reichert přikývl, když zachytil majorův tázavý pohled. „Všechno v pořádku, pane," řekl. Seděl až na kraji a před sebou měl obrazovku optického zaměřovače a radar. Ruce měl položené na klávesnici před sebou. Přes své mládí byl už dostatečně zkušený, měl za sebou již několik nasazení v bojových podmínkách. Hagenty věděl, že se na něho může plně spolehnout.

Zazvonil telekom zajišťující spojení s mateřskou lodí.

„Pane?" řekl major a naklonil se blíž k obrazovce na které se objevil Dentcherův vrásčitý obličej.

„Dávám vám půl hodiny, majore, a ani o minutu víc. Rozumíte?" řekl kapitán.

„V pořádku, pane," odpověděl major s úsměvem. Obrazovka opět ztmavla.

„Pořád ta šéfova přehnaná opatrnost," ozval se Havighurstův hluboký hlas.

„Nechtě si své nekvalifikované komentáře pro sebe, seržante," utrhl se na něj major a v koutcích úst se mu objevily dvě svislé vrásky.

„Rozumím, pane," zahuhlal Havighurst. „Stejně ale jsme to mohli mít za sebou už před třemi týdny a nemuseli jsme umírat nudou. Je to ale jen můj názor, pane."

„Možná, že budete mít dost příležitostí se odreagovat," zaprorokoval temně major.

Nastalo ticho. Diskovitá loď se blížila k objektu. Krystal o průměru čtyř set metrů vypadal jako zmrzlé moře ze zeleného ledu a pomalu rotoval.

Hagentyho z ničeho nic zamrazilo. Zdálo se mu, že si s ním jeho smysly zahrávají. Skutečně ten krystal vibruje, nebo má halucinace? Záře jakoby zintenzívnila, pronikla pancéřovanou kopulí do kokpitu a zbarvila obličeje lidí do zelena. Působilo to strašidelně.

„Vidíte něco, pane?" ozval se znovu Havighurst, ale jeho hlas nyní zněl stísněně.

Major jen potřásl hlavou a třel si oči. „Reicherte?" vykřikl.

„Pane?" Seržantův hlas zněl zcela klidně. Z celé pětičlenné posádky zřejmě nejméně podléhal dojmům, ať již jakkoliv podivným.

„Vidíte na obrazovce něco neobvyklého?"

„Ne, pane. Krystal se pohybuje stále stejnou rychlostí a stejným směrem."

„Nezaznamenal jste nějakou pulzaci?" Major se ptal neobvykle naléhavě.

„Naprosto ne, pane. Všechno je při starém."

„Potom musím mít něco s očima," zamumlal major a věnoval se řízení. Space jet nyní oblétal krystal ve vzdálenosti patnácti set metrů. Vzdálenost udržovala pozitronika.

Major zapnul telekom a hlásil Dentcherovi první oblet.

„Zjistili jste něco nového?" chtěl vědět kapitán.

„Nic, co bychom již nevěděli, pane. Krystal se nezměnil," odpověděl Hagenty. O svých dojmech se nezmínil, byl to jen smyslový klam, tak proč? Jen by se vystavil posměchu. Beztak už měl pověst škarohlída.

„Dobře," řekl kapitán, ale okamžitě dodal: „Zůstaňte nepřetržitě ve spojení, chci vás vidět a slyšet. Rád bych věděl všechno, co se tam u vás děje."

V kapitánových slovech však nebyl ani náznak obvyklé ironie nebo nedůvěry v majorovy schopnosti, zaznívala z nich nelíčená starost, ba obava.

„Co byste řekl na to, kdybychom se přiblížili ke krystalu, pane?" zeptal se major.

„Zešílel jste, Hagenty?"

„Rozhodně ne, pane. Zvažuji situaci zcela realisticky a vidím, že nám nehrozí žádné nebezpečí ze strany krystalu."

Clark Dentcher se nadlouho odmlčel, space jet stačil za tu dobu krystal dvakrát oblétět. Když opět promluvil, zněl jeho hlas váhavě.

„Tedy dobrá, majore," svolil. „Povoluji vám přiblížení s výhradou, že stále budete zachovávat maximální obezřetnost. Nikdy nevíte, co se může stát."

„Děkuji, pane," zvolal Hagenty a celý zářil, jeho prsty se opět rozběhly po řídicím pultu. Space jet se začal přibližovat ke krystalu. Zelené, strašidelné světlo zaplavilo již celou kabinu.

Zaměřovačům na deset tisíc kilometrů vzdáleném OMASO to připadalo jako když nějaký hmyz krouží kolem kostky zeleného cukru.

Posádka space jetu byla uchvácena geometrickou krásou krystalu.

„Málokdy jsem viděl něco tak nádherného," zamumlal Schmitt a naklonil se dopředu, aby lépe viděl.

Major této poznámce nevěnoval pozornost, zaujal ho jiný problém. „Jak jsme vysoko, seržante Reicherte?"

„Čtyři sta metrů, pane."

„Pro můj záměr je to stále ještě moc," řekl spíš pro sebe major.

„Co máte v úmyslu, pane," vyzvídal Havighurst.

Hagenty nejdříve dokončil manévr a teprve když se disk ocitl jen několik stop nad povrchem, odpověděl: „Přistaneme na krystalu."

„Jak to chcete provést, aby to na OMASO nezjistili?" vyjekl Jenkins.

„Uděláme to tak rychle, aby nám to náš milý kapitán nestačil zakázat."

„Rhodan vás postaví před soud, pane," zvolal Havighurst.

„To přežiji," odsekl Hagenty a zašklebil se.

„Jsem pro!" zvolal se smíchem Havighurst a udeřil širokou dlaní do pažby svého paprskometu.

„Co vy, pánové?" obrátil se major na ostatní.

„Je to právě to, co mi předepsal můj doktor, pane," oznámil Jenkins.

Reichert a Schmitt také projevili přání vstoupit na povrch krystalu. Hagenty se spokojeně usmál a naklonil se nad řídicí pult. Když si vybíral posádku, volil dobře, věděl koho chce mít s sebou. Potom už všechno probíhalo ráz na ráz.

Zděšení důstojníci na OMASO ještě nestačili říci ani slovo a space jet již dosedl na povrch krystalu. Přistávací disky se se skřípotem zabořily do sklovitého povrchu.

Hagenty s naprostým klidem vyslechl příval Dentcherových nadávek, který skončil teprve v okamžiku, kdy plukovníkovi došel dech. Této pauzy Hagenty okamžitě využil.

„Podívejte se, pane," řekl. „Jsme na krystalu přesně dvě minuty a pětadvacet vteřin a za tu dobu se vůbec nic nestalo. Co vás tedy znepokojuje, kapitáne? Obavy se nepotvrdily."

Dentcherovi se pomalu vracela normální barva do obličeje a jeho hlas zněl najednou nebezpečně klidně. „Majore Hagenty, vaše svévole vás přivede před válečný soud, to vám už dnes mohu garantovat. Vaše slibná kariéra u Solárního loďstva tímto okamžikem končí, protože budete převelen na loď jejíž kapitán nebude mít pochopení pro vaše eskapády. Já jsem k vám byl bohužel příliš shovívavý."

„Proč myslíte, že jsem žádal o přeložení na OMASO, pane?" odpověděl otázkou Hagenty. „Bylo to pro vaši pověst loajálního a lidského představeného, pod kterým bych chtěl sloužit."

Major se ani nezačervenal, když kapitánovi vysekl tuto poklonu. Dentcher začal rozpačitě pokašlávat, ale důstojníci za jeho zády se pobaveně šklebili.

„Kde se ve vás bere ten optimismus, pane Hagenty?" změnil plukovník téma. „Znám vás jako zavilého pesimistu. Kam se ztratilo vaše škarohlídství?"

Sotva však major otevřel ústa, Dentcher ho zarazil. „Ne, nic neříkejte, nebo vás přece jen budu muset okamžitě povolat zpět."

„Mohu tedy vystoupit?" zaradoval se major.

„Vylezte, u všech čertů, a dělejte co si myslíte, že musíte," zaječel kapitán a jeho obraz zmizel z obrazovky, zatímco vrcholně spokojený Hagenty začal jednat.

Z eliptické kosmické lodi vyjela výstupní rampa. Drobné částečky krystalu prudce

vlétly do nitra space jetu a způsobily tu šramot. Osádka zatím pozorovala krystal ze svého kokpitu. Nikde se nic nehýbalo.

„Amosi," zavolal major a nikoho nepřekvapilo, že najednou oslovuje seržanta Reicherta křestním jménem. „Vidíte něco neobvyklého na obrazovce?"

Po předchozím majorově nadšení nebylo už ani stopy. Byl plně soustředěný. I když byl trochu dobrodruh a rád riskoval, rozhodně nebyl nezodpovědný a své činy důkladně promýšlel.

„Nic, pane," dostal uklidňující odpověď.

„Schmitt, Jenkins, Havighurst, budete mě doprovázet. Reichert nás bude následovat - teprve potom, co vystoupíme a pouze v tom případě, že se nic nestane."

Sotva to dořekl, ozval se opět plukovník. „Jakmile vystoupíte, zapněte optiku ve vašich bojových oblecích, abychom mohli na OMASO sledovat vás postup. Rozumíte?"

„Samozřejmě, pane."

O chvíli později již čtyři postavy v bojových oblecích a se zavřenými přilbami sestoupily z rampy na povrch krystalu. Zanedlouho je následoval Reichert. Postupovali v sevřeném hloučku a velice opatrně. Vystoupili ze stínu kosmické lodi a octli se na zářivé ploše. Světlo tisíců hvězd Mléčné dráhy mihotavě jiskřilo v tomto krystalickém světě. Přitažlivost tu byla minimální a změřit ji mohly pouze citlivé přístroje. Obzor byl tak blízko, že měli dojem, že každou chvíli mohou spadnout do hvězdné hlubiny.

Obličeje mužů vyjadřovaly očekávání i tíseň, rty měli pevně stisknuté a dýchali nepravidelně. Havighurst měl zbraň připravenou k výstřelu a na jeho obličeji se zračilo odhodlání rozstřílet cokoliv, co by se jim mohlo postavit do cesty.

Hagenty kolísal mezi nedefinovatelnými obavami a vědeckou zvědavostí. S podivem zjistil, že se mu ježí vlasy, , když se dotýká svíticího povrchu krystalu. Vrtalo mu hlavou, proč se mu zdá, že se pod skelným povrchem krystalu vlní jakýsi závoj.

„Jenkinsi!"

„Pane?" Technikův hlas zněl velmi hlasitě ve sluchátcích, zabudovaných v přilbě.

„Nic... Vlastně už nic," zamumlal Hagenty roztržitě. V jeho myšlenkách najednou zavládl chaos a nedokázal mu čelit. Co vlastně chtěl? Chtěl snad, aby se Jenkins vrátil? Ale proč? Souviselo to snad nějak s tím, že náhle pocítil strach, neurčitý, ale velmi silný, bytostný strach? Strach z čeho?

A právě v tomto okamžiku poznal, z čeho měl strach!

Bylo však už pozdě...

Cizí identita pronikla do majorova mozku a šířila se tam jako exploze.

* * *

Na můstku OMASO panovalo hluboké ticho, rušené jen hučením přístrojů, které již nikdo nevnímal. Světlo přístrojů ozařovalo napjaté obličeje.

Pen Tunither sledoval na separátní obrazovce Hagentyho přípravy k opuštění space jetu. Potom všech pět mužů opustilo pancéřovanou kopuli a zmizelo z dosahu telekomu. Obrazovka ztmavla. Když se opět rozsvítila, z chvějivého světla poznal, že obraz je snímán aparaturou zabudovanou v Philově bojovém obleku. Zřetelně byla vidět cesta, kterou muži šli: výstupní komora, rampa, jiskřící povrch krystalu.

„Pane Abnere," byl to Dentcherův hlas, ale mluvil takřka šeptem.

„Pane?"

„Koordinujte záběr majora Hagentyho s naší palubní optikou."

Major Abner reagoval rychle a precizně. Na obrazovce na můstku se v levém horním rohu objevil záběr z Hagentyho snímací aparatury, zmenšený, ale zřetelný. Na zbylé ploše byl obraz krystalu, jak ho zabírala palubní optika. Na zeleném zářivém povrchu bylo vidět černou

skvrnu, space jet.

„Pane Abnere, přibližte sledovaný prostor co nejvíce."

Obrovský krystal na obrazovce náhle začal růst jako kdyby se blížil ke kosmické lodi, šlo však pouze o optické zvětšení obrazu. Najednou byl space jet vidět skoro do detailů, jako kdyby byl vzdálený jen několik metrů. Kvalita obrazu se však poněkud zhoršila, zejména barvy byly trochu rozmazané.

Při tomto zvětšení však bylo možné rozeznat i pět postav, které právě vycházely ze stínu disku a váhavě pokračovaly dál. Za okamžik se zastavily, naklonily se a patrně zkoumaly krystal u svých nohou.

Tunither se zděsil.Ten obraz měl v sobě něco neskutečného, co ho vyděsilo. Rychle se podíval nahoru, do levého horního rohu velké obrazovky. Obraz dokazoval, že Hagentyho optika funguje stále bez závad. Občas se v záběru objevila také majorova ruka nebo něčí záda. Ani jednou se však v záběru neobjevil obličej ani jednoho z mužů. Nešlo tak říci, co vlastně ti muži na krystalu dělají.

Pouze klidný hlas druhého důstojníka dosvědčoval, že se zatím nepřihodilo nic mimořádného. Hagenty jen krátce tlumočil své dojmy. O to více Tunithera znepokojovala otázka, proč v něm narůstá neblahé tušení. Něco ho stále rušilo v tom poklidném obraze.

„Proč nejdou dál?" zeptal se někdo netrpělivě. A Tunither okamžitě pochopil. Byl zabrán do svých myšlenek a uniklo mu to, co bilo do očí, že ty postavy strnuly. Mráz mu přeběhl po zádech.

„Ticho, zatraceně!" zasyčel vtom Dentcher.

„Jeho nervy bych chtěl mít," zamumlal se zavřenými ústy Tunither. „To nevidíte, že tu něco nehraje?" dodal nahlas.

„Jen těm mužům nechte trochu času," řekl plukovník a pevně sevřel úzké rty.

„Pane!" zakřičel z obrazovky David Abner. „Major Hagenty se nehlásí, ačkoliv jsme už vyzkoušeli všechny možnosti jak navázat spojení."

Dentcherův obličej ztvrdl, hluboké rýhy se objevily kolem úst a kolmá vráska přeťala čelo. „Je spojení přerušeno?" zeptal se bezbarvě velitel.

„Právě, že ne, pane. Akustický signál dokazuje, že technicky je spojení stále v pořádku."

„Tedy nechtějí odpovídat!"

„Nebo nemohou," dodal Tunither. „Vidím, že nás čekají velké potíže."

„Přestaňte sýčkovat, člověče!" utrhl se na něj Dentcher. Starost ho však patrně přece jen přemohla. Aniž by spustil oči z obrazovky, zapnul interkom a vyštěkl: „Strojovno!"

Na obrazovce se objevil zarudlý, obtloustlý obličej hlavního technika. Za jeho zády byla vidět část strojovny a několik pracujících techniků.

„Připravte se na okamžité provedení nouzového startu," rozkázal plukovník.

„Rozumím." Obr se nezdál být překvapen. Byl málomluvný jako vždy, jednu otázku si však přece neodpustil: „Co se děje?"

„Major Hagenty se nehlásí, ačkoliv se dvě minuty marně dožadujeme odpovědi."

„Ten zpropadený divoch přivede sebe i nás všechny do pěkné šlamastiky," zavrčel Peruton. „Co hodláte podniknout, Clarku?"

Pouze ten tělnatý obr si mohl dovolit mluvit s kapitánem tak familiérně, oba sloužili spolu na stejných lodích už dvacet let. Za tu dobu se mezi nimi vyvinul jistý druh přátelství, pokud se to ovšem přátelstvím dalo nazvat.

„Co hodlám podniknout?" opakoval kapitán a zíral na obrazovku, jako kdyby stále nemohl pochopit, na co se ho major ptá. „Ještě minutu se budeme pokoušet navázat s ním spojení. Pokud se to nepodaří, budeme nuceni předpokládat, že se stalo něco nepředvídaného..."

„Nepředvídané v souvislosti s Hagentym by znamenalo, že je to dobré," zavrčel

Peruton.

„...a v tom případě," pokračoval Dentcher, jakoby technikovu poznámku vůbec neslyšel, „budu nucen zahájit palbu na krystal."

Peruton zbledl, stejně jako všichni, kteří ta slova slyšeli.

„To... to nemyslíš vážně, Clarku, nebo ano?" sotva vykoktal hlavní technik.

„Myslím to naprosto vážně," ujistil ho plukovník s tváří strnulou jako maska. „Nebo snad mám citovat řády solárního loďstva, co se tam praví o podobných případech? Prostě už nemohu dále riskovat. Pravděpodobně na tom závisí životy čtrnácti set mužů."

„Chcete říci životy třinácti set pětadevadesáti mužů," tvrdě připomenul Tunither.

„Nebuďte tak sarkastický, pane Tunithere," obrátil se na něj kapitán. „Vím, že major Hagenty je váš přítel, ale ani na to nemohu brát ohled. Nemůžeme si prostě dovolit žádnou sentimentalitu."

Dentcherova poslední slova zněla spíše jako omluva než jako konstatování. Jeho úzký, vrásčitý obličej se stáhl do bolestného šklebu.

„Ale..."

„Podplukovníku Tunithere!" V Dentcherově hlase zřetelně zazněl nebezpečný podtón. Plukovník seděl prkenně a v očích měl výraz neoblomného odhodlání.

Několik vteřin se oba důstojníci mlčky měřili očima. Atmosféra jiskřila. Než však došlo k výboji někdo vykřikl: „Podívejte! Pohnuli se!"

Dentcher se rozhlédl kolem sebe jako kdyby se právě probral z nějakého děsivého snu a potom se zadíval na obrazovku. Bylo zřetelně vidět, že všech pět postav se opět pohybuje. Všichni viděli jak se vracejí ke space jetu, vystupují po rampě a vstupují do disku. Každý muž na můstku si s úlevou oddechl. Šedesát vteřin, kdy si mysleli, že Dentcher uskuteční svůj záměr, je skoro vyčerpalo. Byla to minuta hrůzy.

Tunither se podíval na palubní hodiny. Ukazovaly devět hodin pětapadesát minut. Od chvíle, kdy major Hagenty opustil palubu OMASO uplynulo pětačtyřicet minut. Od okamžiku, kdy major přestal komunikovat uplynuly jen čtyři minuty. Byly však jako noční můra a zdály se být věčností.

Velká obrazovka na okamžik zčernala, to dokud technici od zaměřovačů přepínali obraz. Když se opět rozsvítila, osazenstvo můstku spatřilo Hagentyho jak sedí na svém místě před telekomem a zároveň uslyšelo majorův hlas. Zněl jasně a radostně.

„Pane! Udělali jsme neuvěřitelný objev."

„Jaký objev!" zařval Dentcher. „Představuje nebezpečí pro nás?"

Byly zapomenuty čtyři minuty ticha v éteru a všechny kletby, které velitel chtěl vychrlit na hlavu majora Hagentyho.

„V žádném případě, pane," odmítl to se smíchem Hagenty. , Ještě nikdy jsem nepřistál na něčem méně nebezpečném než je ten krystal - za celou dobu své služby."

„Tak co to je, člověče?" netrpělivě naléhal Dentcher.

„Je to obrovský krystal s podivně průhledným povrchem, který umožňuje nahlédnout až do středu krystalu."

„No a? Tak už nás nenapínejte, majore Hagenty!" vzrušeně ho vyzval plukovník.

„Předběžné zkoumání ukazuje, že v tomto podivném krystalickém světě je ukryta velice složitě vypadající laboratoř."

„Laboratoř? Jakého druhu? Jste si jist, že se nemýlíte?" udýchaně zasáhl do hovoru Peruton, který se objevil na můstku a ztěžka klesl do křesla vedle Dentchera. Hlavní technik musel urazit dlouhou cestu ze strojovny na můstek v neuvěřitelně krátkém čase, jistě při tom musel překonat několik rekordů, přinejmenším osobních.

„Jakého druhu?" Hagenty na okamžik zaváhal. „Pravděpodobně jde o jadernou laboratoř, pokud moje znalosti stačí k určení účelu. Zcela jist si nejsem."

„A ta laboratoř se nachází ve středu krystalu, pokud tomu dobře rozumím."

„Ano, pane... Perutone."

Nikdo si nevšiml Hagentyho krátkého zaváhání před vyslovením technikova jména.

„Tato obří laboratoř - a toto označení není nikterak přehnané - je ukryta v jakési pět metrů silné skořepině z krystalické hmoty. Ano?"

Hagentyho obličej na okamžik zmizel z obrazovky, protože se otočil k někomu, kdo nebyl v záběru telekomu. Chvíli byl slyšet jen nějaký rychlý, nesrozumitelný hovor a potom se Phil Hagenty opět objevil na obrazovce.

„Pane! Jeden z mých techniků mě právě ujišťuje, že tato skořepina je zcela novým druhem ochrany proti radioaktivnímu záření všeho druhu. Seržant Reichert jde až tak daleko, že tvrdí, že tato ochrana může být absolutně neproniknutelná i pro hyperkrátké frekvence a záření."

Majorův obličej přímo vyzařoval vítězoslávu. „Jen si představte, pane, jaký objev jsme učinili a ještě učiníme, až tu věc dostaneme na denní světlo."

„Stále zapomínáte, majore, že k tomu nemáme žádné oprávnění," upozornil ho po krátkém přemýšlení plukovník. „Stále platí Rhodanův rozkaz krystal zničit. A nevím, zda bych mohl obhájit porušení rozkazu Velkého administrátora."

„Přísahám vám, že vůbec nebudete volán k odpovědnosti, pane! Krystal má pro nás příliš velkou hodnotu, než aby mohl být prostě zničen. Při všem, co je mi drahé, vás zapřísahám, pane, my se musíme ujmout jeho prozkoumání."

„Musím říci, že by bylo skutečně nezodpovědné trvat na zničení krystalu za těchto okolností," nechal se slyšet Peruton. „Zvláště když bylo zjištěno, že nepředstavuje žádné nebezpečí, ale slibuje významné objevy."

„Děkuji, pane Perutone," řekl Hagenty z obrazovky.

Bylo na Dentcherovi aby rozhodl, ale ten vytrvale mlčel. Nervózně zaklesl do sebe prsty na obou rukou, potom začal prsty bubnovat na okraj řídicího pultu.

„Dovedu si představit, milý Salmone, jak vás vzrušuje představa, že vaše jméno bude spojeno s vynikajícími objevy," řekl konečně s matným úsměvem. Tento úsměv se však jen málo podobal pověstnému plukovníkovu ironickému úšklebku, byla z něj cítit spíše únava z napětí uplynulých hodin.

Náhle se však změnil, jakoby se nakazil Hagentyho nadšením, napřímil se a začal chrlit rozkazy, které uvedly celou posádku do hektické činnosti.

3.

Bylo to množství...

Bylo jich tolik, že se nedali spočítat. Jednotlivě nebyli nic - dohromady představovali mocnou sílu.

Byli umělým produktem civilizace v posledním stádiu vývoje a měli jediný cíl: převzít a opanovat organicky myslící mozky.

Neznali pojmy jako den nebo hodina, přesto věděli, že neuplynulo mnoho času od chvíle, kdy se vedle jejich lodi objevila jiná mohutná loď a jejich nosič zničila.

Pouze díky rychlosti, se kterou se nespočetná individua semkla v jediný celek, se jim podařilo uniknout zkáze. Poprvé pocítili něco jako tíseň, vyvolanou setkáním s nepřítelem, který představoval zcela určité nebezpečí.

Ta tíseň však pominula. Semknuti do jediného bloku byli s to překonávat kosmické vzdálenosti a dospět k cíli. Potom však poznali, že po zničení jejich nosiče nebezpečí nepominulo. Ta obrovská loď je začala sledovat a oni věděli, že uvnitř jsou organicky myslící bytosti. Individuální impulsy mozků na ně působily jako vábnička.

Zoufale se snažili působit na tyto mozky, ale brzy poznali, že vzdálenost je příliš velká. Loď se držela v bezpečné vzdálenosti. Oni však neznali netrpělivost ani nudu, neznali

ani strach. Věděli, že jakmile se loď přiblíží, dokáží si ji podrobit. A tak čekali.

Konečně se to stalo. Zajásali, když zjistili, že od velké lodi se oddělila malá a rozletěla se směrem k nim.

Miliardy buněk pulzovaly exstatickou radostí, když se malá loď rychle přibližovala. To už poznali, že na palubě je pět organických, myslících bytostí.

Když zjistili, že loď přistává na jejich skořápce, jejich radost už neznala mezí.

Mohli již dávno udeřit, ale čekali, aby je ukolébali do pocitu bezpečí. Potom udeřili vší silou a v okamžiku převzali mozky těch mužů. Ve velmi krátké době dokonale prozkoumali jejich psychiku. Rozšířili jejich znalosti a obsahy vědomí mezi sebou a zpřístupnili pro sebe každou buňku.

Bylo to, jako by každé Já těch pěti mužů bylo reprodukováno v řádu miliard.

Poznali, že zvědavost je jednou z vůdčích lidských vlastností a tím se jim otevřela snadná cesta k převzetí celé velké lodi. A tak rozehráli svou partii...

* * *

„Poslyšte, nadporučíku, jak dlouho ještě mám čekat, u všech ďáblů? Start byl stanoven na deset třicet, požádal jste o pětiminutový odklad, ale už je deset čtyřicet a stále jsem nedostal povolení ke startu. Kdy už, sakra, uvedete do provozu ten svůj prak a vyhodíte nás konečně z OMASO?"

Ta vzteklá slova bylo slyšet z telekomu a na obrazovce byl vidět obličej rozzuřeného poručíka Alberta Pallenberga, který se přimhouřenýma očima díval na dva muže v kanceláři hangáru IV.

Velitel hangáru IV, nadporučík Charles Lubold, se trochu předklonil. Byl to statný chlap, mohutná ramena napínala zelenou kombinézu příslušníka hangárové služby. Jeho obličej se přiblížil k obrazovce natolik, že poručík mimovolně trochu couvl.

„Víte stejně dobře jako já, Pallenbergu, že v této věci nemohu nic dělat," řekl nadporučík, když ovládl svůj vztek. „Dostal jsem rozkazy od kapitána osobně. Nemohu vaši Korvetu vystřelit, dokud nebude vrchní technik Peruton na palubě. A jestliže ještě někdy použijete výrazu prak, pak vám předvedu, co takové energetické pole skutečně dovede."

Poručík si ze zvyku chtěl prohrábnout vlasy, zapomněl však, že o tuto ozdobu již přišel. Ačkoliv mu bylo teprve dvaadvacet, měl lebku holou, což posádce OMASO skýtalo záminku k četným žertíkům.

„Ostatně to už nebude dlouho trvat," prohlásil najednou nadporučík. „Vidím, že těch čtyřicet mužů už přichází."

„Čtyřicet?" vyjekl poručík. „Říkáte čtyřicet?"

„Přesně tak, poručíku," řekl Lubold a pobaveně se usmíval, protože dobře věděl jak se poručík vždycky brání přibírání dalších lidí na palubu, mimo dvacetičlennou obvyklou posádku Korvety. „Majora Perutona doprovází devětatřicet mužů z vědeckotechnického oddělení OMASO."

„Pro pána, co chce to stádo šílenců pohledávat na palubě mé Korvety?" vyrazil ze sebe poručík a na čele mu vyrazil pot.

„To bohužel nevím," řekl s neskrývaným potěšením Lubold a přerušil spojení. „Tihle korvetní velitelé člověka dokonale zbaví iluzí. Myslel to ten poručík vůbec vážně, proč ti muži letí s ním? To si myslel, že obrovskou laboratoř prozkoumá jeden chlap?"

Když si takto ulevil, pustil se velitel hangáru opět do práce. Nejdříve se ovšem podíval na Korvetu OK-3, která stála uprostřed hangáru a ve světle silných reflektorů se zdála být bílá jako křída. Potom přehlédl všechny ukazatele na řídicím pultu. To vše byla rutina. Dokonce hádka mezi velitelem hangáru a velitelem Korvety patřila takřka k rituálu v případech, kdy docházelo ke zdržení plánovaného startu. Ve skutečnosti byli oba muži přátelé.

Náhle za sebou uslyšel přijíždět výtah, otočil se, vyskočil a zasalutoval.

„V pořádku, jen klidně zůstaňte sedět, vy také, seržante," řekl Tunither a posadil se do křesla vedle Lubolda. „Je už major Peruton na palubě?"

Nadporučík sdělil, že ne.

„A co lidé z vědeckotechnického štábu?"

„Právě vstupují do hangáru, pane," a ukázal ke dveřím hangáru.

Tunither pozoroval jak muži mizí ve vstupní komoře a uvažoval o tom, že se mu křivdí. Po kolikáté již právě ve chvíli, kdy bylo nejvíce práce, kdy bylo třeba překontrolovat každou maličkost, měl on jako první důstojník plnit velitelské funkce. Nestačí, že musí věčně trpělivě poslouchat stesky členů posádky a zabývat se jejich starostmi, musí přijímat rozhodnutí, která by stejně dobře mohli učinit velitelé jednotlivých sektorů? Ještě musí dohlížet na řádný nástup do OK-3.

To byla jeho klopotná práce 20. října, na který nezapomene. Ale odletět s Hagentym nebo připojit se k Perutonovi, což oboje by rád udělal, to nesměl.

Konečně všichni Perutonovi muži i sám major zmizeli v Korvetě.

Obrazovka telekomu se opět rozzářila a objevila se na ní tvář poručíka Pallenberga.

„Halo, Charlesi, liknavče, tak už zatoč svým prakem a..." Poručík zmlkl uprostřed věty, když uviděl sedět vedle nadporučíka prvního důstojníka. „Omlouvám se, pane... Chtěl jsem jen... já..."

Ani tentokrát nedopověděl. Jen jeho tvář rychle měnila barvy, nejdříve zrudl a hned zase zbledl.

„Co si vlastně přejete, pane Pallenbergu?" zeptal se až výhružně Tunither.

Pallenberga však stále ještě nebyl mocen slova.

„Chcete snad říci, že patříte k těm několika nedisciplinovaným členům posádky OMASO?" tvrdě útočil první důstojník. „Od kdy je zvykem oslovovat nadporučíka solárního loďstva slovem liknavče? A od kdy se bezvadně fungující technické zařízení nazývá prakem? Věříte snad, že důstojníci takto koktají, když vidí nadřízeného? Pokud ano, pak jste se zřejmě minul povoláním. Tak a teď zopakujte, co jste chtěl říci, rychle a zřetelně a tak, aby tomu každý normální smrtelník rozuměl. Je to jasné?"

Během tohoto proslovu se rozhořčený první důstojník až nadzvedl z křesla, zatímco se nebohý poručík na obrazovce jakoby scvrkával. Nicméně se patrně stačil sebrat, protože odpověděl hlasitě, svižně a předpisově.

„Ano, pane. Korveta OK-3 je připravena ke startu. Žádám o vystřelení. Konec!"

Tunither však stále nebyl spokojen. „O mnoho lepší to nebylo, ale šlo to. Tak mi dejte majora Perutona, ale..."

„Náš první důstojník, to jsem si mohl myslet," zařval do toho tělnatý obr a jeho hlava se objevila na obrazovce. „Zase si hraje na divokého muže a děsí ubohého poručíka málem až k smrti. Jste hrozný."

První důstojník tento komentář nechal bez povšimnutí., Je u vás všechno v pořádku, pane Perutone? Nic jste nezapomněli, nic dalšího nepotřebujete?"

Peruton jen mlčky zavrtěl hlavou.

„Majore Perutone, řekněte tedy tomu mladému muži, jehož život jsem podle vás tak lehkomyslně ohrozil, že může startovat," řekl Tunither do telekomu a hned se otočil k Luboldovi. „Můžete začít."

„Ano, pane!" řekl poněkud váhavě kapitán.

„Chcete něco říci?" zeptal se poněkud překvapený první důstojník.

„Jde o to... Mohlo se zdát, že mě Pallenberg urazil," řekl mladý důstojník a zmlkl.

„Jen klidně pokračujte, pane Lubolde!" vybídl ho první důstojník, i když byl přesvědčen, že ví, co mu Lubold chce říci.

„Chci říci, že Pallenbergova slova se mě vůbec nedotkla," soukal ze sebe kapitán.

„Jsme dobří přátelé a jen proto si něco takového občas dovolí."

„Jak dlouho jste už na OMASO, pane Lubolde?" zeptal se Tunither.

„Půl roku, pane."

„To vás omlouvá, nadporučíku," řekl podplukovník a tvářil se pobaveně. „Snad si opravdu nemyslíte, že první důstojník na palubě neví, že k takovému špičkování dochází. Dokonce mnohem hrubšího zrna. Nevadí mi to, dokud tím netrpí práce."

„Potom je to v pořádku, pane," řekl se zřejmou úlevou nadporučík.

„Řekl jsem: dokud tím netrpí práce, pane Lubolde," opakoval důrazně Tunither.

„Samozřejmě. . .Ach!" Nadporučík zrudl a začal velet rázně a stručně.

Pen Tunither pozorně sledoval práci obou mužů ve skleněné kanceláři vysoko nad hangárem. Byl spokojený, zvedl se a nechal se vyvézt antigravitačním výtahem zpět na můstek.

Palubní hodiny ukazovaly jedenáct osmnáct.

* * *

Slunce se osaměle vznášelo v prostoru. Byla to nejvysunutější hvězda jižní Galaxie. Její vzdálené světlo se odráželo od hladkého povrchu obrovské kulovité lodi, pronikalo do kopulí impulsních a transformačních děl. Na vydutém prstenci v polovině lodi velká písmena hlásala název lodi: OMASO.

Pozemská válečná loď třídy MULTI se zdánlivě nehybně vznášela v mezigalaktickém prostoru. Bylo to však mylné zdání. Ve skutečnosti se stále pohybovala rychlostí jedné desetiny rychlosti světla vstříc galaxii.

Na jedenadvacátém podlaží, tedy přímo pod transformačními děly a jejich agregáty, stál Clark Dentcher před dvakrát dva metry velkou obrazovkou, která mu nahrazovala okno. Zamyšleně pozoroval krystal, který byl díky dokonalé optice vidět velice zřetelně. Drobné postavičky, ve skutečnosti urostlí muži v bytelných bojových oblecích, se vynořovaly ze stínu space jetu majora Hagehtyho.

Potom Dentcherovu pozornost upoutalo něco jiného: ke krystalu se blížila malá lesklá koule. Byla to Korveta OK-3 již velel poručík Pallenberg. Dentcher jasně rozeznával žhavý proud částic z motorů, když Korveta přistávala. Vzápětí dosedla vedle space jetu.

Pravý horní roh obrazovky na okamžik ztmavl a hned na to se opět rozsvítil a objevila se tam tvář majora Abnera. „Pane!"

„Ano?" ozval se Dentcher.

„Přesně před třiceti vteřinami OK-3 přistála na krystalu."

„Děkuji, majore, ale copak jste zapomněl, že jste sám zařídil přenos obrazu z vaší centrály ke mně?" poznamenal jízlivě kapitán. „Ohlásil se již Salmon?"

„To je to, proč vás volám, pane," omluvně pronesl zrudlý major. „Korveta se zatím vůbec neohlásila, ačkoliv jsme měli hlášení dostat okamžitě po přistání."

„Jste pedant, pane Abnere," namítl Dentcher. „Přistáli před pětatřiceti vteřinami a vy byste už chtěl mít hlášení."

„Je to ale běžné, pane," naléhal major, kterého plukovníkova slova neuklidnila.

„To vím, přesto jste však pedant. Máte snad nějakou představu, proč se OK-3 nehlásí."

„Mě zarazilo už to, že major Hagenty neodpovídal čtyři minuty po tom, co vstoupil na povrch krystalu. Nepřisuzoval jsem tomu však přílišný význam. Když se však teď odmlčela i Korveta, sotva přistála na krystalu, zdá se mi to podezřelé."

„Tak mluvte, ať to z vás nemusím tahat jako z chlupaté deky," vyzval ho Dentcher.

„Nedovedu svá podezření blíže definovat, pane," odpověděl velitel zaměřovačů. „Jde spíše o pocit že nám krystal může způsobit neštěstí."

„S pocity se nedá pracovat. Potřebuji fakta, důkazy. Máte spojení aspoň s Hagentym?"

„Ano, podal nám zprávu o přistání OK-3," sdělil Abner.

„Tak co chcete víc? Salmon určitě bdí nad tím, aby se nepoškodil žádný z jeho vzácných přístrojů a poručík Pallenberg měl plné ruce práce s přistáním. Dejte jim ještě minutu, oba se určitě ozvou sami."

„Rozumím, pane." Abnerův obraz zmizel z rohu obrazovky.

Obsahovala Abnerova slova výčitku, nebo se mi to jen zdálo? přemýšlel plukovník. Je snad náčelník zaměřovačů nespokojený s tím, že on, Dentcher, nevyhlásil poplach jen proto, že se Korveta neozvala okamžitě po přistání? Znovu a znovu si kladl otázku, zda od začátku jednal správně. A pokud ne, v čem udělal chybu?

Měl Hagentymu zakázat, aby se ke krystalu přiblížil? Nebo neměl tak bezpodmínečně uvěřit majorovým slovům o jeho neuvěřitelném objevu? Byla-li to chyba, pak byla také chyba dovolit Perutonovi, aby se vydal objev prozkoumat...

Clark Dentcher si přejel rukou po čele. Být kapitánem válečné lodi znamená nést odpovědnost. Znamená to však zároveň osamělost. Osamělý muž musí přijímat rozhodnutí sám.

Ale proč? ptal se sám sebe. *Proč?* A sám si odpověděl: *tak jsi to chtěl.*

Kde je ale příčina?

Musí zpět, daleko zpět, do vzpomínek. Vzpomínek na brlohy na okraji města, na špinavé ulice a studený vítr, zápach zatuchliny. Na zápasy skoro od dětství, boj o existenci a sebeuplatnění. Potom vytrvalá snaha vymazat minulost, být něčím víc, vypadat něčím víc. Ctižádost, palčivá ctižádost. Roky učení až do vyčerpání a první triumf: kolej. I zde však pokračuje boj o prosazení se mezi jinými, boj o prvenství.

Měl v té době za sebou již dobrou školu - školu života a boj mu přešel do krve. Proto závist i lstivost, ale především uznání...

Zaklepání ho vyrušilo z úvah. Vstoupil jeho pobočník. Mladý muž přinášel tác. Vůně čerstvé kávy zaplnila kabinu.

„Vaše káva, pane. A major Abner hlásí, že je vše v pořádku. Poručík Pallenberg podal hlášení o přistání."

„Děkuji," zamumlal Dentcher. „Postavte tu kávu na psací stůl. Podal hlášení i major Peruton?"

„Ne, pane."

„Požádejte majora Abnera aby mi ho poslal sem, pokud přijde do třiceti minut. Potom budu na můstku."

Pobočník odešel a plukovník si nalil horký nápoj do velké sklenice a přidal trochu whisky. Pil malými doušky a vychutnával tu božskou chuť. Se zavřenýma očima vnímal, jak se celým jeho tělem šíří příjemné teplo. Na kávu si zvykl při studiích v Terranii.

Terrania-City. Abigail. Povolání na Kosmickou akademii. Konečné osvobození ze všech pout minulosti. A studium, studium. Palčivá ctižádost. Zářivé vzory před sebou a jen žádné vzpomínky na trpké mládí.

Frustrace - vytlačení - tak tomu říkali profesoři. A také: přizpůsobení se zdařilo již v dětství. Dětství, pcha! Neměl dětství. Pryč se vším na cestě vzhůru. A zase triumf: vítězí on, chlapec ze špinavých brlohů vzdáleného velkoměsta, který vše překonal díky spartanskému způsobu života a až chorobné ctižádosti.

První kapitánské místo na lehkém křižníku. První samostatná pouť nekonečným hvězdným prostorem...

Úspěchy jeden za druhým. A navzdory tomu stále číhající strach kdesi hluboko v nitru, že jednoho dne to skončí a on bude vržen zpět do bídy toho nuzného života, který zažil na počátku, že ztratí postavení, jehož získání obětoval léta života.

Hlodavý strach, který ukrýval pod maskou ironického posměváčka, ale kterého se nedokázal zbavit.

A náhle okamžik pravdy!

Podmínkou pro frustraci je osvobození od všech vnějších forem. Vyřízeno!

Dále: podmínky frustrace jsou velice různé, škála je široká. Pravdivé!

Dále: ve hře jsou základní faktory a hlavně vzdělání. Jasně!

Dále: při nesprávném postupu mohou vzniknout neurózy...

Okamžik pravdy! Neurózy.

Z toho pramení stálý strach ze selhání, zneuznání, pocit, že se za žádnou cenu nesmí dopustit jediné chyby. Musí následovat zářný vzor. Udržet si obdiv k mocnému duchu... Nahradit si otce.

A pořád maska na tváři. Ironický posměváček.

Jednou ta maska spadla, když zavolal Perry Rhodan.

Ikarus padl do hlubin - příliš se přiblížil ke Slunci. Ne, to nebylo Sluncem! Jen díky vlastní nedokonalosti si Ikarus spálil křídla.

Kdyby byl Hagenty lepším psychologem, okamžitě by poznal, že Ikarus-Clark nevybuchl proto, že měl zničit krystal, ale především proto, že měl dojem, že byl zneužit k provedení nesmyslného úkolu.

Znevážení. Potrestání před svědky. Ikarus je sražen z nebes k zemi. Frustrace. Neuróza.

Ještě štěstí, že to proběhlo rychle, jinak by došlo k úplnému rozkladu.

Z vřícího čarodějnického kotle se vynořila jediná jasná myšlenka - východisko: přistát!

S hlubokým povzdechem se Clark Dentcher probral z trýznivé sebeanalýzy. Chvějící se rukou setřel pot z čela, promnul oči a čekal, až se dech zklidní a tep se vrátí do normálu. Potom dopil vystydlou kávu.

Nač ty truchlivé myšlenky? řekl si, *vždyť všechno probíhá hladce. Obavy se nenaplnily. Co může Velký administrátor víc chtít? Přikládá tomu přílišný význam.*

Podíval se na hodinky na zápěstí: bylo dvanáct hodin třicet minut.

Melodicky zazvonil interkom a obrazovka se rozsvítila. Zjevil se na ní obličej muže od hyperstanice v charakteristické přilbě.

„Videohovor od majora Perutona. Mám ho přepojit k vám?"

„Pokud si vzpomínám, tak jsem vydal nějaký podobný rozkaz," vrátil se plukovník ke svému ironickému tónu. „Tak na co ještě čekáte, mladíku?"

Dentcher otočil křeslo tak, aby seděl tváří k velké obrazovce. Byl netrpělivý, ale musel ještě několik vteřin počkat, než se technikovi podařilo hovor přepojit. Obrazovka nejdříve zajiskřila a potom se na ní objevil obrys postavy, kterou bylo vidět asi do půl těla. Perutonův obtloustlý obličej jakoby z obrazovky vyvstával. Zřejmě se naklonil až těsně ke snímací aparatuře.

„Zdravím tě, Clarku!" zařval šedovlasý obr a Dentcher mu kývl na pozdrav. Snažil se tvářit klidně a nezaujatě, ale příliš se mu to nedařilo. Jeho zvědavost byla silnější než si sám myslel.

„Neuvěřitelné!" zasípal Peruton a konečně odtáhl obličej od snímače. Obličej se zmenšil, stejně však byl jasně viditelný každý detail. Perutonovi za zády sedělo několik lidí z vědeckotechnického štábu. Jasně bylo vidět jejich charakteristické kombinézy a nějaké přístroje, které plukovník ani nevnímal. Bylo slyšet hučení agregátů a bzučení přístrojů. Dentcher však slyšel jen jediné slovo: „Neuvěřitelné!"

„Vysvětlete to blíže, prosím!"

Peruton si nevšímal ostrého tónu, jakým ta slova byla pronesena a začal překotně mluvit. A Dentcher se nestačil divit. Byl to vůbec Salmonův věčně mrzutý hlas? To tam bylo jeho neustálé reptání. Vůbec to nepřipomínalo Salmonův obvyklý projev. Z technika přímo tryskala radost, kterou Dentcher nemohl ani popsat. Konečně toho měl kapitán dost.

Perutonův příval slov prostě nebral konce.

„Stop, Salmone! Takhle to nejde! Chci slyšet přesnou zprávu. Ovládejte se, prosím."

V Perutonových očích se objevil výraz ukřivděného děcka, které se strašně snažilo, ale nebylo pochopeno. Trvalo to ovšem jen chvilku. Drsná kapitánova slova mu vrátila jeho obvyklý způsob mluvy: nevrlý a věcný. Formuloval věcně a přesně. Čím déle mluvil, tím vzrušenější byl plukovník.

„Představte si, kapitáne, co by se stalo, kdyby se to zveřejnilo. Perry Rhodan by si nikdy neodpustil, že vydal rozkaz krystal zničit," už zase nadšeně vyhrkl Peruton.

Ikarův pád skončil. Váhavě se opět rozletěl ke Slunci. Narostla mu nová křídla.

„Nikdy tu nic podobného nebylo," pokračoval technik. „Ochranná skořápka, o níž mluvil major Hagenty, je odolná proti všem typům hyperfyzikálního záření."

. Dentcher užasl. Ikarus vzlétl ještě o kousek výš ke Slunci.

„Ale to ještě nejsou všechna překvapení," oznámil Peruton. „Ani hyperrychlé impulsy na ni nepůsobí. Hmota, z níž je vytvořen tento podivuhodný ochranný plášť pohlcuje prostě veškeré energetické impulsy libovolného řádu a fyzikální dimenze..."

„Jste si tím jistý, Salmone?" Dentcherův hlas zněl bezbarvě. Neuvěřitelný objev o jakém se bude mluvit ještě za sto let byl na dosah.

„Naprosto," zazněl radostný technikův hlas. „Co si myslíte, že jsem celou poslední hodinu dělal? Navrtali jsme krystal a vzali vzorky. Právě ověřujeme první analýzy."

„Jak dlouho to ještě bude trvat?"

Peruton se odmlčel a pak řekl poněkud váhavě: „Budeme potřebovat trochu více času než jsem původně předpokládal. Musíme mít stoprocentně ověřené výsledky."

„Jak to?"

„Je pro nás obtížné vytvořit si celkový obraz z tisíců jednotlivostí. Je třeba přetvořit složitý systém vztahů v běžnou definici, lokalizovat nespočetná fakta a..."

Clark ho již nevnímal. Náhle zjistil, že Perutonovým slovům nevěří, ale proč? Musel to promyslet. Co mu v tom výkladu nesedělo?

Znovu se zaposlouchal právě v okamžiku, kdy Peruton říkal: „Mám k tobě velkou prosbu, Clarku!"

„Ano?" kapitánův hlas zněl nepřítomně, jako kdyby sice vnímal technikova slova, ale zároveň poslouchal něco jiného.

„Rád bych, aby se OMASO přiblížila. Je to důležité. Potřebuji svou laboratoř a také víc lidí než tu mám k dispozici."

„Je to opravdu nutné?" Plukovník nechtěl splnit Perutonovu prosbu, stále však váhal. V předchozích dvou minutách sváděl tuhý boj sám se sebou v otázce, zda má zachovat bezpečnou vzdálenost deset tisíc kilometrů, nebo se ke krystalu přiblížit. Konečně zvítězil pocit odpovědnosti důstojníka solárního loďstva. Narovnal se, jeho pohled ztvrdl.

„Majore Perutone! Rozkazuji vám a majoru Hagentymu abyste se okamžitě vrátili na OMASO. Poloha krystalu bude zachycena v elektronickém palubním denníku. Velký administrátor rozhodne, zda tam vyšle odborníky s velkou laboratoří," prohlásil rezolutně.

„To přece nemůžete udělat, Clarku!" rozhořčil se Peruton, ale to bylo právě to, co mohlo plukovníka jen popudit.

„O tom, co mohu nebo nemohu, rozhoduji výlučně sám," řekl nebezpečně klidně Dentcher. „Nepotřebuji, abyste mě poučoval, majore Perutone."

„Ale poslouchejte přece, Clarku...," naléhal Peruton.

„To stačí, pane Perutone," skočil mu do řeči plukovník, technikův privilegovaný vztah ke kapitánovi byl zapomenut. „Zapomínáte na své postavení. Odstartujete za dvě minuty, jinak budu nucen považovat vaše zdráhání za vzpouru a je vám jistě známo, že vzpoura se podle vojenského soudu trestá smrtí. Krystal bude v tom případě zničen gigasalvou z transformačních děl. Rozumíte?"

Salmon Peruton zesinal, ale plukovník nečekal na jeho odpověď a přerušil spojení.

* * *

Nejdříve byli překvapeni, potom zděšeni. Kde udělali chybu? Všechno probíhalo dobře a byli málem u cíle. Rozehráli svou psychologickou hru správně. Vsadili na zvědavost, protože věděli, že zvědavost je hnací silou jednání mužů z té strašné lodi. Ústy těch, které ovládli, šířili falešné zprávy, které musely pohnout posádku, aby se se svou lodí přiblížila ke krystalu. Přesto však zůstala v bezpečné vzdálenosti, pro ně nepřekonatelné.

Neváhali obětovat jednotlivce ze svého společenství jen aby dodali důkazy o bezpečnosti krystalu - a teď tohle!

Nejdříve si pohrávali s myšlenkou nedovolit ovládnutým návrat! Potom ale zvítězil rozum. Tím by ničeho nedosáhli, ba co více, hrozilo by jim nebezpečí úplného zničení!

Rozhodli tedy, že oběma malým lodím a jejich posádkám, náležitě zpracovaným, umožní návrat. Velký počet jejich jedinců se už nacházel v obou lodích. Pronikli do všech skladišť, vstupních komor, volných prostor, což jim nečinilo potíže vzhledem k velikosti zrnek prachu. Pronikali všude.

Potom se však opět spojovali do pevných bloků, které vytvářely jednotlivé oddíly. Bylo právě na nich, aby opanovaly velkou loď.

Těsně před uzavřením vstupních komor sáhli ještě k jednomu přesvědčivému triku...

* * *

Dentcher přecházel po můstku OMASO jako šelma v kleci. Štíhlé, nervní prsty měl za zády pevně zaklesnuté do sebe. Jeho nehybný obličej vyjadřoval odhodlání, jen kolem úzkých rtů se stále rýsoval náznak ironického úsměšku. Celá jeho vzpřímená, štíhlá postava v bezvadné uniformě vyzařovala autoritu.

Ve skutečnosti však měl hroznou náladu. Občas se jen na chvíli zastavil před panoramatickou obrazovkou a nepřítomně se díval na dvě blížící se lodě. Potom pokračoval ve své bezcílné pouti.

Bzučení interkomu ho vyrušilo jako nějaký nepříjemný hmyz. Zastavil se a zadíval na nejbližší obrazovku. Příslušný technik na ni okamžitě přepojil spojení.

Volal major Abner, že se s ním spojil major Hagenty.

„Přepojte ho sem," rozkázal kapitán.

.Pane Tunithere!" zavolal pak a gestem naznačil, že se má hovoru zúčastnit. Podplukovník si nechal přepojit hovor i na vlastní obrazovku.

Major Hagenty působil dojmem rozháraného, nesoustředěného člověka. Bylo však možné, že to bylo prostě únavou nebo tím, že se po Dentcherově rozmluvě s Perutonem obával jeho dalšího výbuchu.

Plukovník stál před obrazovkou mlčky a jen zlehka se pohupoval na patách.

Hagenty přiložil ruku k bojové přilbě, kterou měl stále ještě na hlavě. Pouze průhledné hledí bylo odsunuto.

„Major Phil Hagenty, druhý důstojník válečné lodi OMASO, hlásí návrat z řádného průzkumného letu, pane!"

„To je mírně řečeno nestydatost, majore," prohodil Dentcher s pohledem upřeným kamsi nad obrazovku.

„Já... já vám nerozumím, pane," vykoktal skutečně překvapený Hagenty.

„Také není nutné abyste tomu rozuměl, majore," odpověděl stále ještě klidně plukovník. „Produkujete nepříjemnosti jako na běžícím pásu."

„Je mi nesmírně líto, pane." Hagentyho tváří se mihl sotva znatelný úsměv, „ale já se obávám... myslím... přichystal jsem vám ještě jednu nepříjemnost."

„Pane Hagenty!"

„Je to tak, pane," konstatoval zarmouceně druhý důstojník. „Dovolil jsem si vzít s sebou kus toho krystalu a žádám o dovolení vzít ho na palubu OMASO."

Po těchto slovech major uhnul trochu stranou a ve středu obrazovky se objevil kus krystalu velikosti dětské hlavy.

Pen Tunither byl v šoku a Dentcher začal zuřit tak, že se zděsili všichni přítomní. Plukovník řval nepřetržitě dvě minuty a používal takové výrazy, že se Tunither červenal.

Hagenty po celou tu dobu mlčel. Jeho pohled mířil někam mimo Dentchera do neznámých dálek.

Když plukovník skončil nastalo téměř hmatatelné ticho. Potom Dentcher řekl nepřirozeně klidně: „Rozhodně vám zakazuji dopravit tu věc na palubu. Vyhoďte to ze vstupní komory, a rychle. Dám zatím rozkaz poručíkovi Pallenbergovi, aby tu věc zničil paprskomety."

„Rozkaz, pane!"

Během deseti minut bylo všechno skončeno. Poslední zbytky plynů ze zničeného kusu krystalu se rozptýlily v prostoru.

Obsluha hangáru připravila přijetí obou lodí.

Tím začala zkáza lodi OMASO...

4.

Od popsaných událostí neuplynulo ještě ani čtvrt hodiny. Kapitán Clark Dentcher seděl u svého psacího stolu s leštěnou terkonitovou deskou a snažil se srovnat si myšlenky. Před ním ležely hodinky a pečetní prsten s iniciálami jeho jména; překážely mu při psaní.

Plukovník stál před problémem, jak sdělit Rhodanovi vše podstatné, co se týče získaných poznatků, v sevřené formě a při tom neprozradit nic z toho, co se přihodilo na palubě. Prozatím považoval za rozumné si to nechat pro sebe. Později se uvidí.

Bylo jisté, že i tak bude mít kvůli svému svévolnému jednání značné nepříjemnosti. To však Dentcherovi nepřipadalo příliš důležité.

Ikarus už nevzlétne, uvažoval trpce. Ikarus! Něco se v něm zlomilo od chvíle, kdy si před dvěma hodinami udělal jasno o sobě samém.

Věděl, že už nikdy nebude takový, jako před touto hodinou pravdy ale nelitoval toho.

Vzedmuly se v něm staré vzpomínky a chvěly se jako vzduch nad rozpálenou skálou. Vůbec netušil, že je dosud v sobě nosí.

E'ugramac: třetí svět v soustavě kdesi ve Vlasech Bereničiných.

E'ugramac: laguny, nedohledné slané stepi, pustina, osamělost. Krajina prvního dne stvoření, ráj pro milovníky přírody. Očistec pro toho, kdo by tu pobyl déle, zábava pro jezdce. Čtyři nádherné týdny v sedle. Táboráky a písně. Voňavé stejky na dřevěném uhlí. A samota - samota a přece radost.

Jedné noci se probudil v chladném svitu hvězd a začal křičet. Ve snu se rozletěl ke slunci a náhle se v plamenech řítil k povrchu E'ugramacu.

Dentcher vstal, prošel se a opět se posadil ke stolu, právě ho napadlo několik dobrých formulací pro hovor s Rhodanem.

Právě v tomto okamžiku zaslechl nějaký hluk u dveří své kabiny. Dal přece rozkaz, aby ho nikdo nerušil! Proč tedy ten hluk?

Než se rozhodl učinit tomu přítrž, dveře se otevřely. Zlomek vteřiny jen překvapeně zíral na oba muže, potom se jeho rty zlostně pohnuly: „Nemohu si vzpomenout, že bych vás zval, majore Perutone, ani vás, majore Hagenty. Nemusíte mít strach, nezapomněl jsem na vás. Ale vyhrazuji si právo sám určit čas, kdy provedu vyšetřování. A teď ven!"

Plukovník udeřil dlaní do desky stolu.

Na oba důstojníky však tento výstup neučinil žádný dojem. Hagenty udělal krok směrem k plukovníkovu stolu, kolem jeho bojového obleku se vznášel jemný, zeleně světélkující závoj, který se pomalu rozpínal do celé místnosti jako kouř. Kupodivu ho nerozptýlila ventilace ani klimatizace.

„Co je to za nesmysl!" zvolal plukovník a zvedl se. Díval se na oba majory zpříma a napjatě. Zatím však pociťoval pouze nějaký nejasný neklid, způsobený takovou nedisciplinovaností.

„Nemohli jsme přenést přes srdce, že tu sedíš tak sám ve své kabině, Clarku," řekl Peruton, ale byl to docela jiný Peruton než jakého si plukovník pamatoval. Technik se netvářil ani ironicky, ani sarkasticky, jeho oči se dívaly někam skrz Dentchera.

Částečka prachu se uchytila Dentcherovi na nose. Mírně naštvaný ji shodil na podlahu, ale tím jakoby dal signál ostatním částečkám, aby začaly kolem něj kroužit a usazovaly se na jeho hlavě. S překvapením konstatoval, že kabina je najednou plná toho prachu.

Dentcher zavrtěl hlavou. Něco ho napadlo a najednou se v něm začaly rodit nové myšlenky proudem, vynořovaly se nové pojmy, objevila se celá škála nových pocitů.

Najednou měl vizi, že se nachází na nejrůznějších místech lodi najednou, že je miliónkrát rozmnožen, dívá se nespočetnýma očima a poslouchá stejně velkým počtem uší. A kdesi v úplných základech postřehl, že ještě něco stále pulsuje.

Křečovitým pohybem Dentcher smazal toto vidění a párkrát se zhluboka nadechl. Když se mlha před ním rozptýlila, viděl že oba důstojníci jsou stále ještě v kabině.

„Prosím, pánové, co kdybyste ráčili konečně odejít?" řekl ostře plukovník. „Své rozhodnutí jsem vám již sdělil - všechno má svůj čas."

Dentcher se prudce otočil a šel do zadní části kabiny.

Odkud se bere ta hrozná prázdnota v mé hlavě? pomyslel si plukovník a mimovolně přitiskl dlaně na spánky. Někde v jeho nitru se rozezněl varovný signál, jeho tělo se křečovitě stáhlo pod přívalem tmy a chladu. Neznámé a cizí duševní impulsy na něj razantně útočily, takže ve zlomku vteřiny propadl panice.

Začal řvát a točit se, jeho obličej se proměnil v masku bytostné hrůzy. Oba muže už vnímal jen nejasně, celá kabina se zahalila do strašidelného, zeleně světélkujícího závoje, který pomalu rotoval a svíral se kolem něj.

Dentcher bezhlavě tloukl kolem sebe a už nebyl schopen jasné myšlenky. Vlasy na zátylku se mu zježily, když spatřil, že závoj z podivného prachu se snáší na jeho hlavu. Kdesi v zasutém koutku svého vědomí pochopil, že všechno, opravdu všechno, udělal špatně.

Šílená bolest jako plamen proběhla jeho tělem a zbavila ho schopnosti vnímat cokoliv jiného. Jeho odpor byl zčásti zlomen už během tohoto prvního náporu.

Jeho intelekt byl potlačen zběsilými emocemi z jeho podvědomí, které se všemi nitkami bytí vzpíralo tomuto znásilnění ducha.

Zdálo se mu, že je už pouhým klubkem obnažených nervových zakončení. Ohnivý žár mu sevřel hlavu do jakéhosi obrovského víru. Řítil se prázdnem, oceánem bolesti, bezmoci a osamění...

Posledním zbytkem mizejícího jasného rozumu si uvědomil, že je ztracen, jestli se mu nepodaří dosáhnout na rudě svítící poplachové tlačítko.

S obličejem zalitým potem posunul jednu nohu kupředu a druhou přitáhl. Na rtech cítil slanou chuť potu. Opět se zastavil, zakymácel a padl na kolena. Byl stále ještě v prostředku kabiny.

Každou chvíli jeho tělem projelo zachvění nebo se začal třást. Vzlykl.

Jeho odpor byl definitivně zlomen.

Oba důstojníci nehybně a nezúčastněně pozorovali celý tento zápas. Dříve to byli technik Salmon Peruton a major Phil Hagenty - nyní však byli už jen částmi nějakého celku.

Čekali, měli veškerý čas galaxie k dispozici.

Konečně vyslali impuls: *vstaň*!

Dentcherova postava se překvapivě čile a bez protestu zvedla. Na jeho tváři se objevil obvyklý ironický úsměv - jen pohled byl podivně prázdný.

Nový impuls: *máte ho pod kontrolou?*

Naprosto. Co dál?

Místo odpovědi v bytosti, která kdysi byla kapitánem válečné lodi OMASO, vyvstal rozlehlý obraz; ta bytost se nacházela na mnoha místech najednou: vstupní komory, hangáry... Vše pod kontrolou. *Další sektory*? Také.

Dobrá. Impuls vyzařoval uspokojení. *Brzy budeme mít v rukou celou loď.*

Je to tak.

Na co tedy čekáme?

Tři důstojníci opustili kabinu.

* * *

Podplukovník Pen Tunither opustil můstek ve třináct osmačtyřicet, aby se konečně naobědval. Potom odešel do své kabiny a nechal si přinést kávu. Musel podniknout něco, co by ho uklidnilo, protože byl nervózní, aniž by věděl proč.

Uplynulo sedm hodin od chvíle, kdy ho budík vytrhl ze spánku. Mel však dojem, že uplynulo aspoň čtyřiadvacet hodin, tak byl unavený a přetažený.

Žíznivě do sebe nalil horkou kávu. Krev se mu rozproudila. Pen se s povzdechem opřel o lenoch křesla, zapálil si cigaretu a nohy položil na koženou truhlu, kterou objevil na jednom bleším trhu v dalekém světě.

Pokoušel se na nic nemyslet a nepřítomně si masíroval jedno místo na spánku.

O deset minut později zabzučel interkom.

„Ano?" Tunither se ani nepokoušel skrývat rozmrzelost nad tím vyrušením.

„Pane!" ozval se tichý a naléhavý hlas, který okamžitě upoutal pozornost prvního důstojníka.

„Co se děje, Greene?" Pen poznal tvář muže na obrazovce. Byl to jeden z mnoha přenosových techniků, kteří měli službu v zaměřovači ústředně. Podplukovník byl s ním jednou na nebezpečné akci ve stejném space jetu. Tak začalo jejich přátelství, které se již mnohokrát osvědčilo.

„Měl byste raději jít na můstek, pane," řekl Green.

„Proč?" zeptal se Pen a sval ve tváři mu začal cukat, neklamné znamení začínajícího neklidu.

„OMASO co nevidět změní kurz, pane. Kapitán by se rád rozletěl ke krystalu a zrušil bezpečnostní odstup."

„Cože!" vykřikl rozčílený Tunither. „Kdy to nařídil?"

„Rozhodnutí padlo již v době, kdy jste byl v jídelně."

„Copak zešílel?" podplukovníkův obličej dostal vzteklý výraz, na čele mu naběhla žíla. „Proč mě nikdo neinformoval?"

„Nemám tušení, pane. Sám jsem se o tom dověděl teprve před deseti minutami, když kapitán mluvil s majorem Abnerem o stanovení nového kurzu."

„Hned tam jdu," slíbil zlostně Tunither a přerušil spojení. Ani si nevzal předpisovou čepici a vyběhl z kabiny, naskočil na pohyblivý pás v široké chodbě, který ho donesl k ústřednímu výtahu. Bezpečnostní mříž bouchla o stěnu, když ji první důstojník prudce otevřel. V příštím okamžiku byl už v šachtě. A vtom uslyšel krátký, hluboký tón, který připomínal vytí. Byl slyšet po celé lodi a oznamoval změnu kurzu.

Pen zatnul zuby. *Můj ty Bože*, pomyslel si, když pomalu klesal, pomaleji to snad už nejde. Netrpělivě sledoval svítící čísla podlaží, která míjel. Čtyřicet, devětatřicet... pětatřicet...

jedenatřicet... pětadvacet... dvacet. *Konečně*!

Podplukovník uchopil lesklé držadlo a vyskočil ze šachty. Se zarputilým výrazem zamířil můstkem přímo k hloučku důstojníku, kteří v čele s kapitánem sledovali manévr na přehledové obrazovce. Dentcher tu a tam vydal nějaký rozkaz nebo prohodil několik slov k okolostojícím.

Tunither bezohledně odstrčil každého, kdo nestačil včas uhnout, a zastavil se až těsně za plukovníkovými zády.

„Pane!" zaduněl jeho hlas.

„Nechci být rušen... ach, to jste vy, pane Tunithere." Zdálo se, že příchod prvního důstojníka kapitána nepřekvapil. Podplukovník na okamžik dokonce zapochyboval, zda je správné to, co měl v úmyslu udělat.

„Ovšemže jsem to já, pane," řekl unaveně a potlačil ostřejší slova.

„Proč se tváříte jako anděl pomsty? Děje se něco?"

Tunitherovi se nahrnula krev do hlavy. To by tak ještě scházelo, aby ho kapitán přede všemi zesměšňoval! „Žádám vysvětlení, pane! O co tu jde?" vyštěkl zlostně.

Dentcher ho změřil ironickým pohledem. „Vy nevidíte, o co tu jde, pane Tunithere? To byste měl co nejrychleji navštívit doktora Deckbara a nechat si naordinovat kontaktní čočky."

V Penově obličeji opět zacukal sval, potom vtáhl hlavu mezi široká ramena jako andaluský býk a vyrazil do útoku: „Vidím výborně, pane. Také jsem však ve stavu pochopit, že nejen ignorujete rozkaz Velkého administrátora, ale navíc porušujete předpisy služby na lodi."

Dentcherovo obočí vylétlo vzhůru. A Pen pokračoval:

„Učinil jste rozhodnutí, ke kterému jsem měl být bezpodmínečně přizván."

Dentcher se jen chladně zasmál. „Odkdy je zvykem, že první důstojník na lodi požaduje na kapitánovi, aby mu skládal účty ze svých rozhodnutí?"

„Je to zvykem tehdy, když jsou informováni ostatní důstojníci." Tunither širokým gestem ukázal na skupinu kolem kapitána. „Nebo snad chcete tvrdit, že tito pánové informováni nejsou?"

Dentcher nezaváhal ani na okamžik. „Nuže dobrá, pane Tunithere. Výslovné a formálně se vám omlouvám za to, že jsem vás obešel. Teď jste spokojený, pane Tunithere?" zeptal se s ironickým úšklebkem.

„Ne docela, pane," Pen se podrážděně ohnal po prachu, který mu vířil před obličejem a málem se na něm usadil. Očima hledal majora Hagentyho, ale nikde ho neviděl.

Má noční službu, určitě si šel lehnout, blesklo Penovi hlavou. Potom se opět plně soustředil na Dentchera.

„A pročpak stále nejste spokojený, pane Tunithere?" chtěl právě vědět plukovník.

„Co máte v úmyslu, pane?" odpověděl Tunither otázkou. „Proč ta náhlá změna kurzu?"

„Vezmeme ten krystal na palubu OMASO. Dospěl jsem k názoru, že učiněné objevy bez dalšího opravňují k obejití Rhodanova rozkazu. Došel jsem také k názoru, že si to mohu vzít na zodpovědnost - abych ulomil hrot vašim výpadům."

Pena zamrazilo. Je tohle vůbec ten obezřetný Clark Dentcher?

„Varuji vás před tímto krokem, pane, a odvolávám se na stávající předpisy o způsobech chování v případě objevení cizích těles," prohlásil Tunither.

„Odvážně řečeno, pane Tunithere, avšak mám dojem, že jsem se již zmínil o tom, že rozhodování musíte přenechat mně. Já sám jsem za všechno odpovědný a proto si osobuji právo také o všem sám rozhodovat. Můžete si myslet co chcete, ale nezapomínejte: vy nejste nic jiného než vykonavatel mých rozkazů."

Podplukovník ztuhl s neproniknutelným výrazem ve tváři. „Potom vás žádám o

dovolení zaslat příslušné hlášení na velitelství sektoru Červánky, které mě může zprostit mých povinností prvního důstojníka OMASO."

Takovou reakci zřejmě kapitán lodi neočekával, protože se v jeho očích zračilo překvapení. Sklonil hlavu a chvíli tak setrval. „Vy jste zešílel," řekl konečně.

Nyní jeho pohled podplukovníka přímo provrtával. „Nebo jste snad jiného názoru, pánové?" nečekaně se obrátil na shromážděné důstojníky.

Nikdo se nevyslovil. Stojí tady jako špatní statisti v ještě horší hře, blesklo Penovi hlavou. Co se tu vlastně hraje?

„Jsem naprosto v pořádku, pane, a vy to dobře víte," řekl nahlas.

Znovu musel odehnat částečku prachu přímo od svého nosu. Prach na můstku! Prvního důstojníka to překvapilo a zarazilo. Zřejmě měla klimatizace poruchu. Asi nefunguje filtr, který má dokonale čistit vzduch.

Mezi tím Dentcher dospěl k rozhodnutí. „V pořádku, Tunithere, zprošťuji vás tímto všech povinností, ale až od okamžiku našeho návratu na základnu. Dokud budeme zde v prostoru, budete dělat to, co vám řeknu. Rozumíte? Ostatně každé opatření proti mým rozhodnutím přichází pozdě. Jen se podívejte!" ukončil svou řeč kapitán OMASO a ukázal na obrazovku.

Krystal se vznášel sotva tisíc kilometrů od lodi. Jeho geometrická krása až brala dech. Jeho záře zastínila dokonce čistě bílou září Mléčné dráhy, která zabírala celou horní třetinu panoramatické obrazovky.

Clark Dentcher se spojil se strojovnou.

Na obrazovce interkomu se objevil Perutonův obličej. „Pane?"

„Přibližte se na vzdálenost pěti set metrů," rozkázal kapitán.

V nitru lodi vůbec nebylo znát, že loď provádí bleskové manévry. Pouze na obrazovce se daly sledovat. Obrovská loď se pohybovala s lehkostí Korvety. Vzdálenost pět set metrů byla dosažena takřka okamžitě.

Dentcher nejevil žádné známky vzrušení. Jednal teď jako automat. Tunither měl náhle dojem, že na kapitánově místě nesedí Dentcher, ale nějaká loutka.

„Aktivujte vodící pole," rozkázal plukovník. I jeho hlas zněl jako hlas automatu.

Strojovna potvrdila splnění rozkazu a krystal na obrazovce začal rychle růst, za chvíli již zaplnil celou obrazovku a přesáhl ji. Dunění prolétlo celou lodí, to když přitahovaný krystal narazil do dvojitého terakonitového pláště lodi.

Dentcher zavelel, aby byl krystal k lodi pevně připoután vodícím polem. Potom jeho ruce klesly do klína, jako kdyby někdo přerušil přívod energie do tohoto automatu.

Podplukovník přešel k technikům u pozitroniky. Nic pozoruhodného se nedověděl.

Najednou však měl vidění, vlastně několik vidění, které se rychle střídaly. Ty přeludy však byly překvapivě zřetelné. Jeho schopnost vnímání se nekonečně rozšířila. Měl dojem, že vyrostl. Když se podíval na vlastní nohy, byly groteskně velké. Strop můstku se snížil, vstupní dveře se zmenšovaly a zmenšovaly. Aby jimi mohl projít, musel by se skrčit.

Z panoramatické obrazovky se na něj' řítily všechny odstíny červeně v jediném chumlu. Pod tím explodovaly záblesky modré. To byly kontrolní přístroje. Proměňovaly se, dívaly se na něj. Tunither se zachichotal.

Zelené oči začaly plakat. Odkapávaly z nich veliké slzy. Pena se zmocnil soucit. Chtěl ty slzy zachytit, ale neměl do čeho. Použil k tomu vlastní lebku. Oči se rozplakaly ještě více, slzy vytvářely malé zelené hádky. Malí hadi se plazili po jeho pažích vzhůru a mizeli v jeho obnaženém mozku.

Pen se rozplakal a hádci se stáhli zřejmě zklamaní. Pen plakal ještě více, protože mu bylo líto, že jim nemohl pomoci.

Najednou se ozval křik a bědování a řada mužů se řítila k němu, ale jako ve zpomaleném filmy. Křičeli, cenili zuby, křik jim vycházel z úst jako bílé obláčky. Křik se nesl

z větracích otvorů, výtahových šachet, z reproduktorů.

Fantasticky oblečení muži vyrazili ze vchodu nalevo od Pena a octli se ve stepi zalité sluncem. Vztekle stříleli z kuší na drobného, pestře zbarveného ptáčka. Znělo to jako kanonáda.

Potom z výtahu vyrazilo zvíře podobné zajíci, udělalo několik groteskních skoků a několikrát se překulilo. Potom zůstalo ležet s roztaženýma lidskýma rukama a nohama.

V Penově obličeji se rozsvítila obrazovka. Objevily se smějící se klaunské masky. V prázdných očních důlcích se míhali zelení hadi. Roztažená ústa křičela: „Pane! Pro lásku boží... pomozte nám... krystaly... Pomozte!"

Najednou ústa začala zpívat Black Jack, rozchechtala se a zmlkla.

Když Pen Tunither přišel k sobě, ležel uprostřed můstku a na rtech měl zaschlou krev. Připadalo mu, že celou věčnost byl někde pryč. Podíval se na hodinky a zjistil, že je čtrnáct sedmačtyřicet. Všechny ty halucinace trvaly přesně deset minut. Halucinace?

Pen ucítil, že se ho zmocňuje panika. Rozhlédl se a zachvěl. Na můstku byl klid. Všechny přístroje a stroje pracovaly, ale jejich šum nevnímal jako nevnímáme tlukot svého srdce. Neslyšel však nic jiného: obvyklé tiché rozmluvy mezi techniky, rozkazy, zvuky kroků nebo zavíraných dveří.

Technici z polední směny seděli u svých přístrojů nehybně. Jen tu a tam zvedli ruku, aby něco zmáčkli, jako kdyby byli řízeni nějakou cizí vůlí. Pak opět znehybněli.

Uprostřed můstku ležela groteskně zkroucená postava. Mračno nazelenalého prachu filtrovalo světlo jako podzimní mlha.

Tohle nejsou žádné přeludy, ale skutečnost, prolétlo Tunitherovi hlavou. To, co prožil bylo neuvěřitelně silné psychohypnotické ovlivnění. V jeho případě, ať již z jakýchkoliv důvodů, selhalo, zůstalo bez následků.

Je to však pouze jeho případ? Možná mezi posádkou OMASO je více mužů, kteří jsou schopni odolávat vsugerovaným rozkazům! Mužů, kteří nejsou pod vlivem nemilosrdného nepřítele. *Ale jakého nepřítele*?

Tuhle otázku si Tunither musel stále klást, když se zvedl a šel k Dentcherovi. Plukovník seděl strnule ve svém křesle. A vtom Pen prožil druhý šok v několika minutách.

Zrodil se v něm promítnutý impuls obrovské síly a on náhle věděl jakému nepříteli za oběť padla válečná loď.

5.

Pohyboval se obezřetně kupředu. Seržant spojař Gilbert Hestinger, třiadvacet let, sto devadesát centimetrů, štíhlý; na OMASO - obsluha hyperstanice. Zvláštní znamení: Rád se směje. Po čtvrt hodině ho však smích obvykle přejde.

Nyní jen sedm kroků doleva a budeš přesně před vstupem do nouzové šachty.

První krok... Zdá se, že si ho nikdo nevšiml. Jedno věděl Gilbert jistě: musí se dostat o patro níž, do spojovací ústředny, a hypervysílačkou vyslat žádost o pomoc k Perrymu Rhodanovi. Výtah však použít nemohl, protože nebezpečí by bylo příliš velké. Byl tam stále pohyb.

Druhý krok... Hestinger nevěděl co se přesně stalo, tušil však, že to nějak souvisí s krystalem a se zeleně světélkujícím prašným závojem, který se vznášel po celé lodi. Už padesát minut se ho každé čtyři minuty zmocňovala nějaká noční můra, která vždy končila tím, že se probral na strašidelné lodi.

Žádný člověk se tu nechoval normálně, všichni se pohybovali jako loutky v rukou neviditelného herce.

Třetí krok... Hestinger před pěti minutami přijal neuvěřitelně silný impuls, který vybízel kapitána OMASO otevřít všechny velké vstupní komory pro lodě a vystřelit dvacet

moderních Korvet bez posádek do prostoru. Potom, když budou dostatečně daleko, měly být rádiovým signálem přivedeny k výbuchu.

Čtvrtý krok... Jeden z techniků u obrazovky jednoho ze zaměřovačů se podíval směrem k Hestingerovi. Okamžik, který mu připadal jako věčnost, si myslel, že je odhalen - ale technikův pohled po něm sklouzl aniž by ho vnímal.

Pátý krok... Dvacet Korvet současně vybuchlo.

Šestý krok... Gilbert mohl sledovat, jak se krystal o čtyřech stech metrech v průměru rozdělil na dvacet dílů, které pronikly do uvolněných hangárů.

Sedmý krok... Seržant stanul ve výklenku mezi paměťovou skříní a agregátem, napojeným na kódovací systém OMASO. Zády se opíral o zeď. Šátrajícími prsty nahmatal magnetický zámek úzkého otvoru.

Supení agregátu pohlcovalo všechny zvuky. Ani ne za minutu byl už Hestinger v těsné šachtě, vedly tu točité schody nahoru i dolů. Dveře se za ním nehlučně zavřely.

O pět minut později stál seržant s prudce tlukoucím srdcem ve spojovací ústředně. Tiskl se ke zdi a poslouchal. Ve velké místnosti byl naprostý klid. Gilbert se podíval na hodinky: patnáct osmadvacet. Obvykle se tu lidé vesele baví, protože je právě čas odpolední kávy. Nic podobného se však nedělo.

Gilbert opatrně nakoukl do dlouhé chodby, kterou vytvářely agregáty, generátory, nouzové generátory, měniče. Bylo tu dost hlučno, ale žádné lidské hlasy nezaslechl.

Počkal ještě několik vteřin a vykročil. Rychle přešel halu, osvětlenou silnými reflektory. Zatím ještě neviděl všechny vysílačky a přijímače, ale byl již blízko. Byla tam i hyperstanice. Konečně vystoupil z chodby tvořené stroji a spatřil lidi. Zmocnila se ho panika. Domníval se, že centrála není obsazena, protože neslyšel ani hlásek, a zatím asi třetina míst u přístrojů byla obsazena.

Lidé seděli strnule v křeslech. Byli to titíž lidé, kteří se tu ještě před pár hodinami bavili a smáli. Nyní jen občas udělali nějaký automatický pohyb.

Také Gilbert stál bez hnutí. Blížili se k němu dva kolegové s nimiž vypil nejednu láhev. Minuli ho bez povšimnutí a začali se zabývat jedním z agregátů. A vtom se v Gilbertově hlavě zrodil plán, který začal okamžitě uskutečňovat.

S nehybnou tváří a prázdným pohledem a trhavými pohyby se vydal přes volné prostranství k vyvýšenému půlkruhovému pódiu na kterém byla umístěna hyperstanice. Křeslo s vysokým opěradlem bylo prázdné.

Hestinger doufal, že ho neprozradí pot, který mu stékal po tváři. Za každou cenu musel zabránit tomu, aby byl zaměřen a ovlivněn nepřátelskou mocí dříve, než usedne do křesla, soustředí se a vyšle zprávu.

Hypervysílač byl pod napětím - jak to ostatně přikazovaly předpisy. Všechno bylo připraveno. Vyslat volání o pomoc by trvalo jen pár vteřin.

Gilbert se posadil, napřáhl ruku - a vtom měl vidění. Viděl sebe sama jak leží v tomto křesle mrtvý. Byl zastřelen termickou zbraní.

Zježily se mu vlasy na hlavě, když si uvědomil, že to je psychosugestivní rozkaz. Někdo musel stát za ním a jemu byl ten rozkaz určen...

Prudkým pohybem se seržant vymrštil z křesla a uskočil stranou. Žhavá koule ho o vlásek minula a udeřila do krytu hypervysílačky. Na všechny strany se rozletěly kusy seškvařené a hořící plastické hmoty. Kolem se šířil puch ze spálené izolace.

Hestinger se otočil a užasle zíral na majora Abnera, který ještě svíral v ruce služební zbraň. Potom už neváhal ani okamžik. Vrhl se na majora jehož reakce byly podivně zpomalené. To seržantovi usnadnilo situaci.

„Je mi to moc líto, pane," zasyčel Gilbert a srazil to, co ještě před půl hodinou bylo majorem Abnerem jedinou prudkou ranou k zemi. Potom se seržant rozhlédl kolem sebe. Odevšad viděl lidi pospíchat k němu. Nezvyklý pohyb byl také u výtahu. Spatřil tam

uniformy vnitřní ostrahy. Světlo se odráželo od těžkých zbraní. Smrtelné nebezpečí bylo zřejmé.

Je na čase zmizet, řekl si Hestinger a rozběhl se. Se skloněnou hlavou vtaženou mezi ramena prorazil hradbu lidských těl. Pomalé reakce těchto bytostí mu byly k smíchu, ale moc veselo mu nebylo. S vojáky z ostrahy si takto snadno jistě neporadí. Byl o tom přesvědčen, i když věděl, že také patří k ovládaným, ale jejich reflexy musely být rychlejší díky dlouholetému tréninku.

Už teď pozoroval, že se chovají trochu jinak než ostatní. Nezúčastnili se všeobecného, ale zpomaleného honu na něho, ale rozdělili se a zamířili ke všem východům. Seržant byl v pasti. Pot mu vyrazil po celém těle. Dlouho jim unikat nedokáže. Čekal, že brzy použijí narkotizační zbraně. Naštěstí to však ty, kdo řídili tyto loutky, nenapadlo. To bylo jeho štěstí.

V této chvíli si Hestinger všiml úzkého schodiště, které vedlo na galerii ze které se opravovaly ty nejvyšší agregáty. Vrhl se k němu. Když byl nahoře, zjistil ke svému úžasu, že ho nikdo nepronásleduje. Vzápětí poznal příčinu.

U hlavního vchodu se rozhořel boj vedený mnohem efektivnějšími prostředky než měl k dispozici Hestinger. Někdo se zmocnil pojízdného paralyzátoru a kosil jim řady vojáků. Gilbert nevěřil svým očím. Další muž, který se nestal loutkou v rukou nepřítele! Potom rozeznal ramenatou postavu a široký obličej, nakrátko ostříhané blond vlasy. Zmocnila se ho divoká radost. Poznal podplukovníka Pena Tunithera.

Muž si klestil cestu napříč ústřednou k hypervysílači. Zřejmě měl stejný nápad jako seržant - vyslat signál nouze. Jenže nevěděl, že vysílač je zničen.

„Pane!" zařval seržant. „Sem, nahoru. Vysílač je zničený. Rychle!"

Tunither zvedl hlavu, uviděl volajícího, okamžitě pochopil situaci a přizpůsobil se. Několikrát se otočil kolem své osy a zneškodnil zbývající pronásledovatele. Potom se rozběhl ke schodům.

Když udýchaný doběhl na galerii k seržantovi, stále se ještě díval trochu podezíravě, ale když ho viděl, uklidnil se. „Aha, náš smíšek. Taky k ním nepatříte?" důstojník kývl k nehybným postavám dole.

„Nepatřím, pane," ujistil ho seržant a zasalutoval.

„Nechtě těch nesmyslů, člověče. Teď pro to nemám pochopení, věřte mi," zklidnil ho podplukovník. „Na hlouposti není čas. Jsme jediní rozumní lidé na této lodi duchů."

„Co mám dělat?" zeptal se seržant a stále pozoroval celou ústřednu.

„Tady máte," řekl Tunither a podal seržantovi ruční paralyzátor. „Doufám, že s tím umíte zacházet."

„Pane!" vykřikl místo odpovědi Hestinger a ukázal dolu. Se zasyčením se uzavřely všechny vchody a přístup k výtahu přehradila vysunutá část stěny. Ústředna byla hermeticky uzavřena. „Co mají v úmyslu?"

„Nic zvláštního," řekl Pen zlostně.

„Chtějí sem pustit omamný plyn a tak nás bez dalších nepříjemností vyřídit."

„A to vás nechává klidným?"

„Vůbec ne," zavrčel Tunither. „Zmizíme. Na téhle galerii je otvor, kterým se bez potíží dostaneme do prostoru mezi podlažími."

„Tak na co čekáme?" pobídl ho netrpělivě seržant.

* * *

„A co teď?" zeptal se Hestinger a trochu pootevřel dveře, aby se mohl podívat do chodby. Nejdříve neviděl nic, protože chodba byla jen spoře osvětlena nouzovými světly. Tichý šelest dokazoval, že pohyblivý chodník funguje. Potom se v dálce objevily první postavy, které chodník rychle přibližoval.

„Pořád nás hledají, pane," řekl, když se stáhl a zavřel za sebou dveře.

Jako úkryt jim posloužila malá místnost, kde bylo uskladněno pracovní nářadí pro úklidové čety: různé kbelíky, košťata, kartáče, nádoby různé velikosti, barvy.

„Někde poblíž by měli být váleční roboti, že, Gilberte?" zamyslel se podplukovník.

„Nejsou až v devátém podlaží?"

„Určitě ne," první důstojník potřásl hlavou. „Byl přece vydán rozkaz, že na každém podlaží, mimo obytná, musí být oddíl robotů."

„Potom musí být v úseku CV 21, pane. Vzpomínám si, že se o tom zmiňoval nadporučík Sievert, náš expert na elektroniku. Říkal robotům piksly."

„Znám nadporučíka Sieverta a jeho obskurní odpor k válečným robotům. Musel vědět, kde jsou."

„Co máte v úmyslu, pane?" zeptal se seržant.

Tunither vytáhl cigaretu a chtěl si ji zapálit.

„Ne, pane!" zasykl Hestinger. „Zapomínáte, kde jsme. Kdyby chytly ty barvy nebo ty krámy, okamžitě by spustil požární hlásič a za chvíli by tu byla pěkná mela."

„Správně. Omlouvám se," řekl podplukovník. „Nyní k vaší otázce. Hypervysílačka je zničena, ale musíme nějak zpravit Rhodana. Za každou cenu ho musíme informovat o tom, k čemu na palubě došlo. Zbývá nám jediná možnost jak varovat svět před hrozícím nebezpečím. Musíme se pokusit odletět s jedním ze space jetu a až budeme ve volném prostoru, vyšleme zprávu z jeho palubní hypervysílačky."

„To by byla možnost," souhlasně zamumlal seržant. „Ale jak to udělat, aniž by nás dostali. Vždyť space jet v hangáru je vlastně dokonalá past."

„Právě proto jsem myslel na válečné roboty," vysvětloval Tunither. „Když je přeprogramujeme, budou nás krýt cestou do hangáru a potom budou hangár hájit."

„Zapomínáte na první zákon robotů, pane."

„Ano, vím," řekl zamyšleně Pen. „První zákon, který jim zakazuje zabít člověka nebo ohrozit jeho život. Jenže si kladu otázku, zda to ještě vůbec jsou lidé v obvyklém smyslu slova. Předpokládám, že přinejmenším jejich individuální kmitočty se změnily. A právě podle nich roboti identifikují člověka. Je tedy možné, že se nám podaří je takto přelstít."

„A co optický vjem, pane?"

„Hrom do tebe, ty mi také nedopřeješ ani tu nejmenší radost," rozčílil se Tunither.

„Omlouvám se, pane," zamumlal Hestinger zkroušeně. Potom se rozhostilo ticho.

Po chvíli seržant opět vyhlédl ze dveří a okamžitě se stáhl zpátky. „Člověk má dojem, že loď má najednou dvojnásobnou posádku, začínám pochybovat, zda se vůbec dostaneme do CV 21. Venku se to jen hemží chlapy, kteří lační po naší krvi," komentoval to, co uviděl.

„K čemu máme paralyzátory?" odpověděl otázkou první důstojník.

„Jestli myslíte, že náboje nám vydrží, potom bychom s jejich pomocí mohli ovládnout i celou loď, uspali bychom třináct set..."

„To stačí, Hestingere," ostře ho přerušil Tunither.

Úsměv okamžitě zmizel ze smíškovy tváře. Podplukovník cítil, že to přehnal a smířlivě řekl: „Já vím, že se nás snažíte trochu rozptýlit, trudné myšlenky nejsou k ničemu. Kdo dneska ráno mohl tušit..." Náhle zmlkl a bylo vidět, že ho napadlo něco důležitého.

„Co se vlastně stalo, pane?" zeptal se po chvíli mlčení zmatený seržant.

„Vyjadřujte se přesně, člověče! Jen tak na něco přijdete. Proč se posádka OMASO dostala pod psychosugestivní vliv? Jak to, že to nikdo nepostřehl nebezpečí? Proč jen my dva jsme tomu vlivu nepodlehli?"

Pen se opřel o zeď, vydechl a pokračoval: „Moc otázek najednou, ale pokusím se na ně postupně odpovědět. Začalo to podle mě Hagentyho nutkáním podívat se na krystal zblízka. Ani kapitán není bez viny, protože už měl rozkaz krystal zničit a přesto povolil průzkum. Proč to udělal, nevím. Jedno je mi ale jasné: Rhodan už musel vědět o

nebezpečnosti krystalu. Proto ten rozkaz vydal. Měl však ten rozkaz zdůvodnit, to mu vyčítám, potom bychom tu neměli loď duchů."

„S tím tak docela nesouhlasím," namítl Hestinger. „Rhodan přece musel předpokládat, že rozkaz splníme tak jako tak! Kdyby začal každý rozkaz zdůvodňovat, nehnul by se od psacího stolu."

„Vás by měl Rhodan slyšet," zamumlal podplukovník. „K věci. Podle mě ten krystal tvoří miliardy drobných ba mikroskopických tvorů, kteří jsou v určitém počtu schopni vysílat sugestivní impulsy. Když Hagenty svévolně přistál na krystalu, on a jeho lidé byli okamžitě převzati nepřítelem. Patrně ty krystalky mohou pronikat póry naší kůže a přímo ovládnout lidský mozek, převzít ho. Prostřednictvím Hagentyho krystal šířil falešné informace, přilákal OK-3 s dalšími šedesáti muži a chtěl se tak zmocnit celé lodi. Proto Peruton vybízel, samozřejmě až když ho ovládli, aby také OMASO letěla ke krystalu."

„Zní to dost bláznivě!" pochybovačně poznamenal seržant.

„Sám jsem ten hovor slyšel," ujistil ho podplukovník.

„Co se stalo potom?"

„Dentcher měl asi výčitky svědomí a nařídil okamžitý návrat obou lodí. Jejich návrat se však stal počátkem zkázy."

„Myslíte?"

„Určitě. Krystal je schopen vysílat mikroskopické částice, které pronikly do všech prostor lodí, usadily se na oblečení a ve vlasech lidí a tak se dostaly do OMASO."

„Na tu zelenavě světélkující mlhu si dobře vzpomínám," přisvědčil Gilbert.

„Nevím přesně jak to probíhalo potom," pokračoval Pen. „Odešel jsem do své kabiny. Předpokládám ale, že ti tvorové se nejdříve soustředili na kapitána a ovládli ho. Když jsem byl varován a vrátil se na můstek, bylo už po všem. Dentcher byl psychohypnoticky ovládán a nařídil připoutání krystalu k OMASO."

„A pak začala ta hrůza," dokončil Gilbert. „Nerozumím ale tomu, proč to neovládlo nás dva..."

„Na tom teď nezáleží," unaveně poznamenal Tunither. „Buďme rádi, že je to tak. Musíme začít jednat. Čím déle budeme otálet, tím to bude obtížnější. Zatím ti ovládnutí mají ještě zpomalené reakce, ale časem to nepochybně přejde."

„Jistě, zatím asi ještě působí psychický odpor proti tomu duchovnímu násilí," souhlasil Hestinger.

„Tak do toho, musíme do CV 21 dokud OMASO nezmění kurs nebo nevstoupí do lineárního prostoru."

„Jen to ne!" zvolal zděšeně Gilbert. „To bychom se už sotva dovolali Rhodana vysílačkou, jakou mají třeba space jety!"

* * *

Neslyšně se sunuli podél zdi, protože použít pohyblivý chodník vprostřed chodby se jim zdálo příliš riskantní. Gilbert šel první, protože znal cestu. Nepozorovaně se dostali přes křižovatku chodeb a blížili se ke středu 21. podlaží. O několik minut později se dostali k silným dveřím s nápisem: Pozor! Váleční roboti! Nepovolaným vstup zakázán. Životu nebezpečné.

Gilbert se začal zaobírat dveřmi, zatímco Pen hlídal. V okamžiku, kdy se seržantovi podařilo dveře otevřít, začaly ječet sirény.

„Proklatě!" vyjekl seržant. „Jak jsem jen mohl zapomenout na poplachové zařízení."

Okamžitě vyskočil a vytrhl ze zdi černý kabel, sirény zmlkly. „Co teď?"

„Dokážete přeprogramovat roboty?" zeptal se první důstojník. Seržant jen zavrtěl hlavou.

„Tak se schovejte za dveře a zadržte ty chlapy, co přijdou. Já se pokusím uvést roboty do chodu."

* * *

Během pár minut Tunither naprogramoval pět stříbrně se lesknoucích robotů. Okamžitě se dali do pohybu a neuvěřitelně rychle vyrazili do chodby vstříc prvním pronásledovatelům, kteří byli přivoláni poplašnou sirénou. Hestinger je pozoroval s obavami.

Roboti však jednali přesně podle rozkazu. Bez váhání zvedli všechny své čtyři ozbrojené paže a zahájili palbu z paralyzátorů.

Najednou však zaváhali a nečekaně přestali střílet. Jejich pohyby působily dojmem nekontrolovatelnosti. Potom se najednou otočili a vrátili se do CV 21.

Nasazení robotů trvalo příliš krátce než aby mohli být převzati nepřítelem. Zřejmě optický vjem mužů stačil k tomu, aby se vzepřeli rozkazu.

V tomto okamžiku však Tunither a Hestinger opustili CV 21 a stačili se ukrýt v úzké nouzové šachtě o níž sotva kdo z pronásledovatelů věděl, a když, tak ve stavu, v jakém byli, si na ni nevzpomněli. Potlačené podvědomí se stále ještě bránilo sugestivním rozkazům krystalických bytostí.

Byl to dobrodružný útěk a trval přes dvě hodiny. Většinou se oba uprchlíci pohybovali po nouzových schodištích a nákladovými šachtami mezi podlažími. Nejnebezpečnější byly úseky v jednotlivých patrech, kdy se museli chodbami dostat k dalšímu schodišti.

Byla to hra vabank. Několikrát museli použít paralyzátory a také čelit pokusům krystalu podrobit si jejich vědomí.

Konečně se dostali do podlaží bezprostředně pod ‚rovníkem', kde byly rozmístěné generátory a značná část lodních strojů. Byl tu takový lomoz, že na sebe museli křičet. V šachtách byl hluk přímo pekelný, protože neměly akustickou izolaci. Nakonec se dostali na galerii jedné lodní elektrárny. Tady byl relativní klid. Momentálně pracovala na minimální výkon.

Náhle se ozval nějaký povyk a oba uprchlíci okamžitě padli k zemi. Z chodby se dovnitř vřítil nějaký muž s termickou zbraní v ruce. Měl uniformu strojního technika.

„Zbláznil se," zasyčel Hestinger. „Snad nechce postřílet vlastní kamarády - i když jsou teď ovládáni nepřítelem."

„Upozorním ho na sebe," rozhodl Tunither. „Dávejte však pozor, aby mě hned nezastřelil. Jakmile zpozorujete, že reaguje podezřele, střelte ho do nohy. Já se postarám o ty, kteří ho pronásledují."

Muž se k nim blížil a vzadu se objevil první pronásledovatel, potom další. Tunither jich napočítal celkem deset.

„Teď!" vykřikl Tunither a vyskočil. Technik byl už blízko. „Pusťte tu zbraň, chlape, nebo ještě skutečně někoho zabijete!"

Technik však v běhu zvedl zbraň. Patrně nebyl vůbec překvapen tím, že někdo se objevil i před ním.

Pen Tunither by nejraději udělal několik věcí najednou. Chtěl na něho zakřičet, že nejsou ovládáni, že mu chtějí pomoci, zároveň bojoval s nutkavým přáním vrhnout se někam stranou a uniknout tak smrtelnému nebezpečí, protože vycítil, že technik nebude reagovat rozumně. Měl pocit, že mu někdo sevřel srdce železnou rukou - a najednou muž padl, zbraň mu vyletěla z ruky a klouzala po kovovém povrchu podlahy směrem k Tunitherovi.

Hestinger neztratil hlavu a počkal, až muž byl tak blízko, že mu mohl paralyzátorem zasáhnout pouze nohy. Na větší vzdálenost se záběr paralyzátoru zvětšoval a obsáhl by celé tělo, což by za daných okolností bylo nežádoucí. Nemohli přece tahat s sebou bezvládného muže. Takto zasáhl pouze levou nohu. Tunither zatím vyřídil pronásledovatele. Najednou byl

opět klid.

„Děkuji, Hestingere!" řekl Tunither.

„Jen abyste nemusel děkovat příliš často, pane," odpověděl se smíchem seržant a utřel si pot z čela. Potom vstal, šel k ležícímu muži a naklonil se nad ním. Muž ležel nehybně na boku, ale náhle jeho ruka vystřelila vzhůru a mezi prsty se zalesklo ostří nože.

„Pozor, má nůž!" pronikavě zaječel Tunither v bezmocném vzteku. Seržanta mohl zachránit před smrtí jen zázrak - a ten se stal. Ruka se zastavila v půli cesty, útočný nůž zmizel v rukávě.

„Tohle bylo o fous, pane. Nebýt toho, že mě váš výkřik přesvědčil o tom, že mám co dělat s normálními lidmi, nebyl by už ten krasavec mezi živými," zachraptěl ležící muž. Po těchto slovech muž odstrčil seržanta a posadil se. Teprve teď jasně viděli jeho obličej. Byl to podivný obličej. Pravá polovina byla snědá jako u mnoha astronautů, levá strašidelně bledá.

Tunitherovi ten obličej připadal povědomý a za okamžik si skutečně vzpomněl. Byl to Hain Mungu, sedmadvacetiletý technik s hodností desátníka. Levou polovinu tváře mu kdysi ožehl paprskomet, proto ta strašidelná bledost. Byla tam voperována biologická umělá tkáň.

„Co jste si vůbec myslel," spustil podplukovník. „Chtěl jste se s tou termickou zbraní zapsat do dějin? Málem jste ze mě udělal škvarek!"

„Jsem úplně na dně, pane," tiše se omlouval desátník a v tváři mu cukalo. „Honí mě už celé hodiny. Už jsem si nevěděl rady, pane. Je to hrozné, co se tu vlastně děje?"

Bylo vidět, že je Mungu skutečně u konce svých sil. Stručně jim vyložil, co se s ním dělo v posledních hodinách, a když skončil, všichni dlouho mlčeli. Nebylo mu možné nic vyčítat.

„Co teď máte v úmyslu?" přerušil mlčení opět technik.

Tunither mu vysvětlil jejich plán.

„Jsme na dobrém místě," konstatoval Mungu, když plán vyslechl. „Tady je hlavní čisticíma vzduchu a rozvod vzduchu. Když odstraníme filtr, můžeme se rozvodnými rourami dostat nepozorovaně až do 4. podlaží, do chodby před hangáry space jetu."

„Výborně, pane Mungu," Tunither byl mimořádně spokojen. „To zvyšuje naše šance o padesát procent."

„Jenže to potrubí je trochu úzké," dodal Mungu s pohledem na Gilberta. „Mezi patry prostě spadneme, ale plazit se vodorovně bude dosti obtížné."

„Ale protáhneme se, nezůstaneme někde viset?" obával se Hestinger.

„Žádný strach, chlapče," uklidňoval ho sarkasticky Mungu. „Roury jsou bezešvé, ani si nepoškrábeš svůj dětský obličejíček."

Hestinger zaklel. „Měl jsem tě raději střelit do jazyka než do nohy," vztekal se.

„Nezapomínej, chlapečku, že jsem..." začal Mungu, ale Tunither ho přerušil.

„Nechtě toho. Něco slyším, je nejvyšší čas zmizet."

6.

„Jak to vypadá, pane?" zeptal se Mungu, když se Tunither stáhl zpět a nechal zapadnout mřížku od větrání zpět na její místo. Tou dobou se už tři hodiny pohybovali vzduchovody, do kterých se tak tak vešli, i když se plazili po břiše. Nyní se nacházeli pod stropem široké a dva a půl metrů vysoké chodby. Na druhé straně chodby byla vrata do hangáru space jetu, bylo jich tam čtrnáct. Dalších čtrnáct se nacházelo na druhé straně lodi.

„Moc dobře ne," odpověděl první důstojník a tvářil se vážně, technik to však nemohl vidět. Do roury padalo jen trochu světla otvorem z chodby.

„Vypadá to, že tuší, že se pokusíme uniknout space jetem. Jen nevědí, odkud přijdeme. Rozhodně se to v chodbě lidmi jen hemží," dodal Tunither.

„Nezapomínejte, pane, že pod námi jsou ubikace mužstva," připomněl Gilbert.

„Možná proto je tu takový ruch."

Rozhodli se tedy čekat do dvaadvacáté hodiny. Potom už zpravidla nikdo chodbami nebloumal, s výjimkou stráží, samozřejmě. Deset minut po desáté Pen znovu opatrně vyhlédl.

„Vzduch je už čistý," zašeptal. „Jdeme!"

O dvě minuty později stáli všichni tři přitisknuti ke zdi chodby a rozhlíželi se. Potom Tunither sykl: „Kupředu!"

V předklonu přeběhli přes chodbu, Mungu se musel přidržovat podplukovníka, protože levá noha mu stále ještě nesloužila. Technik začal okamžitě něco kutit s kontrolním zařízením u vrat, kdežto ostatní dávali pozor.

Náhle měl Gilbert dojem, že ho pozorují tisíce očí. Ten přelud byl tak intenzivní, že seržant vykřikl, zapotácel se, udělal dva vratké kroky kupředu a bezděčně šermoval rukama. Až velitelský podplukovníkův hlas ho trochu probral. Potom ho čísi ruka pevně uchopila za rameno a vtáhla do hangáru.

„Byl nejvyšší čas," zamumlal někdo u jeho ucha.

Gilbert potřeboval ještě několik vteřin než se docela osvobodil od psychohypnotického vlivu, kterým se ho krystal pokoušel dezorientovat.

Vrata se mezi tím zavřela. Hydraulika fungovala bezvadně a obě křídla deset centimetrů silných vrat do sebe zapadla s hlasitým nárazem. Hangár byl hermeticky uzavřen. Tunither jedinou ranou zničil mechanismus otevírání vrat.

„To nestačí, pane," vykřikl technik. „Existuje ještě nouzové otvírání pro případ katastrofy. Tím je možné vrata zvenčí otevřít. Vezměte si termickou zbraň a zdeformujte okraje vrat."

Pen reagoval okamžitě. Mungu ještě neřekl poslední slovo a Tunither už vytáhl paprskomet a první ohnivá střela zasáhla okraj vrat. O vteřinu později se k němu připojil i Hestinger. Kov se začal tavit. Za chvíli se kov z vrat svařil s kovem ze zdi hangáru. Nyní by se musel použít dezintegrátor aby se kdokoliv dostal do hangáru.

Tři muži se podívali po sobě. Obličeje měli zčernalé sazemi, rty popraskané žárem, vlasy ožehnuté, obleky ohořelé. Jen operovaná část Mungova obličeje nějakým zázrakem zůstala čistá.

O deset minut později už všichni tři seděli v pancéřové plastové kopuli space jetu. Před nimi byly řídící a kontrolní pulty. Podplukovník na místě velitele, seržant u zaměřovačů a spojovací techniky, technik měl na starosti pozitroniku a zbraně.

Tunither se několik vteřin díval na řídící pult před sebou a potom se jeho prsty rozběhly. Člun se přesunul do výstupní komory. Pen aktivoval předstartovní kontrolu. Musel čekat a v tomto okamžiku si všiml, že prsty se mu chvějí.

„Pane!"

„Co je, Hestingere?"

„Vnější vrata se neotevírají. Už minutu se snažím pohnout s nimi, ale přestaly reagovat na jakékoliv impulsy."

Tunither se zle zasmál. „Zablokovali je z můstku. Znamená to, že už jsou také v chodbě před hangárem a udělají všechno, aby nás v posledním okamžiku dopadli. Zatraceně, jak dlouho bude ještě trvat ta kontrola před startem?" Poslední větu Tunither takřka zařval.

Konečně se rozsvítila kontrolka, která ohlásila ukončení přípravy ke startu. Tunither zmáčkl tři tlačítka naráz a stroj ožil. Na obrazovce mohl sledovat, jak začíná pracovat atomový reaktor. Tiché hučení se v okamžiku vystupňovalo do pekelného vytí. Energie začala proudit do konvertoru.

„Pane Mungu, vystřelte z obou impulsních děl, která míří ve směru výstupních vrat," rozkázal podplukovník Tunither.

„To se sami usmažíme, pane!" Mungův hlas zněl naléhavě;.

„K čertu! Dělejte, co jsem vám řekl. Do toho. Je to naše jediná šance se odsud dostat a

zůstat naživu!"

Mungovy prsty začaly pracovat. Tunither se podíval ven. Hangárem prolétl ohnivý orkán. Technik vypálil ze dvou impulsních děl na výstupní vrata. Vytí reaktoru, který dodával energii dělům, přerostlo do nesnesitelného jekotu. Výstupní vrata se rozžhavila. Termicky působící impulsní střely proměnily vnitřek hangáru v rozžhavené peklo.

Odražená energie rozkymácela space jet a vtlačila muže v kabině do jejich sedadel. Na vnějším teploměru mohl Tunither sledovat jak strmě stoupá teplota. Celý space jet se třásl stále víc.

Naštěstí se v dvojitém terkonitovém plášti ještě neobjevily žádné trhliny, ale již od něj odskakovaly rozžhavené kousky kovu. Znělo to jako malé výbuchy.

„Připoutejte se! Okamžitě se připoutejte!" zařval do pekelného rachotu podplukovník.

Hned na to uslyšel Gilbertovo ječení: „Pane! Vrata za námi povolují. Nasadili dezintegrátory!" volal od obrazovky zaměřovače.

Tunither prudce otočil své křeslo. Ze svého místa viděl jak se mění vnitřní terkonitová zeď. Nyní zářila všemi barvami spektra. Nebylo pochyb, že tu působí dezintegrátory, které rozkládají molekuly a následně je zcela ruší. Mohlo to trvat už jen vteřiny.

Pen se otočil zpátky. Vnější vrata byla rozžhavena do běla a objevil se v nich první malý otvor. To stačilo. Působení střel a tlaku unikajícího vzduchu muselo dílo zkázy dovršit v okamžiku. Vzduch se dral do prostoru silou explodující bomby. Při tom pronikal rozžhaveným kovem jako nůž máslem. Otvor se zvětšoval přímo před očima.

„Pane!" zaječel Hestingerův hlas. „Podařilo se jim zlikvidovat vnitřní vrata."

Tunither neztrácel čas díváním se dozadu. Zbývala mu už jediná možnost a on neváhal jednat. Jeho prsty pracovaly už jistě...

Space jet obrovskou rychlostí vystřelil z pece, v níž se hangár proměnil. Za normálních okolností by to bylo neomluvitelné. Zbytky vrat vzal s sebou. Na obrazovce se objevila v dáli rychle mizející válečná loď OMASO...

„Budeme mít štěstí, když se nám podaří uniknout do lineárního prostoru dřív než nás sestřelí," zaskřehotal Mungu.

Pen na to nic neřekl a jen napjatě pozoroval přístroje. Dosáhnou nutné rychlosti včas? Palubní hodiny ukazovaly 23:48.

V tuto chvíli na space jet dolehl osud. OMASO zahájila palbu na uprchlíky. Kolem space jetu se najednou rozzářilo několik umělých sluncí. Nárazy uvolněné energie házely jetem sem a tam. Za normálních okolností by z malé kosmické lodi musel být už jen obláček plynů. Dělostřelci OMASO však stříleli mimořádně špatně. Adaptace lidí na vedení krystalu fungovala stále ještě velmi nedokonale.

K úniku do lineárního prostoru zbývalo jen několik vteřin, když před nimi vzplálo obrovské umělé slunce. Bomba o tisíci gigatunách. Palčivá bolest projela celým Tunitherovým tělem a on ztratil vědomí.

* * *

Když se tři muži probrali, OMASO nebyla nikde vidět. Mysleli, že.jsou zachráněni, dokud nezjistili, že ze space jetu je pouhý vrak. V malé lodi nefungovalo takřka nic: lineární i normální pohon, hypervysílačka - všechno bylo zničeno.

„Už nemáme šanci," prohlásil temně Tunither. „Zbývá nám jen čekat na smrt..."

Gilbert Hestinger se hystericky zasmál, potom však jeho smích začal znít normálně. „Myslím, že bude lépe čekat na záchranu," vyrazil ze sebe.

Tunither a Mungu se na něj nechápavě podívali. *Nezbláznil se*?

Hestinger je ještě chvíli napínal a potom řekl: „Měl jsem ještě v hangáru tušení, že to může dopadnout nějak takhle a pro jistotu jsem vyslal zprávu ještě před startem."

„Ne!" vykřikli současně Tunither a Mungu.

„Je to tak. Nebyla to nějaká úplná zpráva, jen staré pozemské SOS a udání polohy lodi. Signál byl sotva dobře slyšitelný, ale věřím, že nějaká pozemská loď ho zachytila a předala ho dál."

„Proč myslíte, že vaše zpráva nebyla dobře slyšitelná?" zeptal se znepokojený Tunither.

„Energetický zdroj ještě nepracoval na plný výkon a já už nemohl čekat. Přesto můžeme doufat."

„Ano. Máme naději," řekl Tunither a pohaslé oči se mu opět zaleskly.